ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 8ης Σεπτεμβρίου 2009 *

Στην υπόθεση C-478/07,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Handelsgericht Wien (Αυστρία) με απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 25 Οκτωβρίου 2007, στο πλαίσιο της δίκης

Budějovický Budvar, národní podnik

κατά

Rudolf Ammersin GmbH,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans (εισηγητή), A. Rosas και K. Lenaerts, προέδρους τμήματος, P. Kūris, E. Juhász, L. Bay Larsen και P. Lindh, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: K. Sztranc-Sławiczek, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 2ας Δεκεμβρίου 2008,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Budějovický Budvar, národní podnik, εκπροσωπούμενη από τον C. Petsch, Rechtsanwalt,

— η Rudolf Ammersin GmbH, εκπροσωπούμενη από τους C. Hauer, B. Goebel και C. Schulte, Rechtsanwälte,

— η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους T. Boček και M. Smolek,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Ι. Χαλκιά και την Κ. Μαρίνου,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον B. Doherty, τον B. Schima και την M. Vollkommer,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 5ης Φεβρουαρίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ, της Πράξης περί των όρων προσχώρησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λετονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2003, L 236, σ. 33, στο εξής: Πράξη Προσχώρησης), του κανονισμού (ΕΚ) 918/2004 της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 2004, περί μεταβατικών διατάξεων σε θέματα προστασίας των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων λόγω της προσχώρησης της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λετονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας (ΕΕ L 163, σ. 88), καθώς και του κανονισμού (ΕΚ) 510/2006 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2006, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 93, σ. 12).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Budějovický Budvar, národní podnik (στο εξής: Budvar), ζυθοποιίας με έδρα την πόλη Českе Budějovice (Τσεχική Δημοκρατία), και της Rudolf Ammersin GmbH (στο εξής: Ammersin), εταιρίας με έδρα τη Βιένη (Αυστρία), η οποία ασκεί την εμπορική δραστηριότητα της διανομής ποτών, διαφοράς που έχει ως αντικείμενο το αίτημα της Budvar να απαγορευθεί στην Ammersin να διαθέτει στο εμπόριο, με το σήμα American Bud, την μπίρα η οποία παράγεται από τη ζυθοποιία Anheuser-Busch Inc. (στο εξής: Anheuser-Busch), με έδρα το Saint Louis (Ηνωμένες Πολιτείες), για τον λόγο ότι, δυνάμει διμερών συνθηκών που δεσμεύουν την Τσεχική Δημοκρατία και τη Δημοκρατία της Αυστρίας, η χρήση της ονομασίας «Bud» στην Αυστρία προορίζεται αποκλειστικά για την μπίρα η οποία παράγεται στην Τσεχική Δημοκρατία.

Το νομικό πλαίσιο

Το διεθνές δίκαιο

3 Το άρθρο 1 του Διακανονισμού της Λισαβόνας, της 31ης Οκτωβρίου 1958, σχετικά με την προστασία των ονομασιών προέλευσης και τη διεθνή καταχώρισή τους, που αναθεωρήθηκε στη Στοκχόλμη στις 14 Ιουλίου 1967 και τροποποιήθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 1979 (*Recueil des traités des Nations unies,* τόμος 828, αριθ. 13172, σ. 205, στο εξής: Διακανονισμός της Λισαβόνας), προβλέπει τα εξής:

«1) Οι χώρες στις οποίες εφαρμόζεται ο παρών Διακανονισμός συνιστούν ειδική ένωση στο πλαίσιο της Ενώσεως για την προστασία της Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας.

2) Οι χώρες αυτές αναλαμβάνουν την υποχρέωση να προστατεύουν στο έδαφός τους, σύμφωνα με τον παρόντα Διακανονισμό, τις ονομασίες προελεύσεως των προϊόντων των λοιπών χωρών της ειδικής ενώσεως, που αναγνωρίζονται και προστατεύονται ως τέτοιες στη χώρα προελεύσεως και που έχουν καταχωρηθεί στο Διεθνές Γραφείο Πνευματικής Ιδιοκτησίας […] που προβλέπει η Σύμβαση περί ιδρύσεως του Παγκόσμιου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας [ΠΟΠΙ].»

4 Το άρθρο 2 του Διακανονισμού της Λισαβόνας προβλέπει τα εξής:

«1) Ως ονομασία προελεύσεως, υπό την έννοια του παρόντος Διακανονισμού, νοείται η γεωγραφική ονομασία μιας χώρας, μιας περιοχής ή άλλου τόπου που χρησιμεύει προς προσδιορισμό προϊόντος προερχόμενου από εκεί και του οποίου η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά οφείλονται αποκλειστικά ή ουσιαστικά στον γεωγραφικό χώρο από τον οποίο αυτό προέρχεται, περιλαμβανομένων των φυσικών και των ανθρώπινων παραγόντων.

2) Η χώρα προελεύσεως είναι εκείνη της οποίας το όνομα —ή εντός της οποίας βρίσκεται η περιοχή ή ο τόπος των οποίων το όνομα— αποτελεί την ονομασία προελεύσεως που προσέδωσε στο προϊόν τη φήμη του.»

5 Στις 10 Μαρτίου 1975 η ονομασία προέλευσης BUD (ονομασία προέλευσης αριθ. 598) καταχωρίστηκε στον ΠΟΠΙ για την μπίρα, σύμφωνα με τον Διακανονισμό της Λισαβόνας.

Το κοινοτικό δίκαιο

Η Πράξη Προσχώρησης

6 Κατά το άρθρο 20 της Πράξης Προσχώρησης:

«Οι πράξεις που απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΙ της παρούσας Πράξης προσαρμόζονται όπως προβλέπεται στο εν λόγω παράρτημα.»

7 Στο παράρτημα ΙΙ της Πράξης Προσχώρησης, το οποίο επιγράφεται «Κατάλογος ο οποίος αναφέρεται στο άρθρο 20 της Πράξης Προσχώρησης», το κεφάλαιο 6, Α, σημείο 18, ορίζει τα εξής:

«31996 R 1107: Κανονισμός (ΕΚ) 1107/96 της Επιτροπής, της 12ης Ιουνίου 1996, σχετικά με την καταχώρηση των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 17 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου (ΕΕ L 148, […] σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από:

[…]

— 32002 R 1829: Κανονισμός (ΕΚ) 1829/2002 της Επιτροπής, της 14.10.2002 (ΕΕ L 277 […], σ. 10).

α) Στο άρθρο 1 προστίθεται το ακόλουθο εδάφιο:

"Οι ονομασίες 'Budějovické pivo', 'Českobudějovické pivo' και 'Budějovický měšťanský var' καταχωρούνται ως προστατευμένες γεωγραφικές ενδείξεις (ΠΓΕ) και απαριθμούνται στο Παράρτημα σύμφωνα με προδιαγραφές που υποβάλλονται στην Επιτροπή. Η καταχώρηση αυτή δεν θίγει τα σήματα μπίρας ή άλλα δικαιώματα που υφίστανται στην Ευρωπαϊκή Ένωση κατά την ημερομηνία της προσχώρησης."

β) Στο Παράρτημα, Μέρος Β, παρεμβάλλονται τα εξής υπό τον τίτλο "Μπίρες":

"Τσεχική Δημοκρατία:

— Budějovické pivo (PGI)

— Českobudějovické pivo (PGI)

— Budějovický měšťanský [var] (PGI)”.»

Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2081/92

8 Η έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208, σ. 1), ορίζει τα εξής:

«[…] οι εθνικές πρακτικές στην εφαρμογή των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων είναι προς το παρόν ανόμοιες [...] είναι ανάγκη να προβλεφθεί κοινοτική θεώρηση [...] πράγματι, ένα πλαίσιο κοινοτικών κανόνων που θα περιλαμβάνει ένα καθεστώς προστασίας θα επιτρέψει στις γεωγραφικές ενδείξεις και στις ονομασίες προέλευσης να αναπτυχθούν λόγω του ότι το πλαίσιο αυτό θα εγγυάται, με μια πιο ενιαία θεώρηση, ίσους όρους ανταγωνισμού μεταξύ των παραγωγών προϊόντων που δικαιούνται αυτών των ενδείξεων και θα οδηγήσει σε μεγαλύτερη αξιοπιστία αυτών των προϊόντων στα μάτια των καταναλωτών».

9 Στα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 2081/92 προβλέπεται η διαδικασία καταχώρισης των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού, δηλαδή η λεγόμενη «συνήθης διαδικασία». Σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού, η αίτηση καταχώρισης απευθύνεται στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η οικεία γεωγραφική περιοχή. Το κράτος αυτό ελέγχει, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, αν η αίτηση είναι αιτιολογημένη και τη διαβιβάζει στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

10 Δεδομένου ότι για την εξέταση των αιτήσεων καταχώρισης εκ μέρους της Επιτροπής απαιτείται ορισμένος χρόνος και ότι, εν αναμονή της λήψης απόφασης σχετικά με την καταχώριση μιας ονομασίας, πρέπει να γίνεται δεκτή η εκ μέρους του κράτους μέλους παροχή προσωρινής εθνικής προστασίας, ο κανονισμός 535/97 του Συμβουλίου, της

17ης Μαρτίου 1997, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 (ΕΕ L 83, σ. 3), πρόσθεσε το ακόλουθο κείμενο μετά το πρώτο εδάφιο του άρθρου 5, παράγραφος 5, του κανονισμού 2081/92:

«Το εν λόγω κράτος μέλος μπορεί στο εθνικό επίπεδο να χορηγήσει στη διαβιβαζόμενη ονομασία προστασία κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού καθώς και, ενδεχομένως, περίοδο προσαρμογής μόνον προσωρινά από την ημερομηνία διαβίβασης […].

Η προσωρινή εθνική προστασία τερματίζεται από την ημερομηνία κατά την οποία λαμβάνεται απόφαση καταχώρισης δυνάμει του παρόντος κανονισμού. […]

Οι συνέπειες μιας παρόμοιας εθνικής προστασίας, αν η ονομασία δεν καταχωρηθεί κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού, αποτελούν αποκλειστική ευθύνη του οικείου κράτους μέλους.

Τα μέτρα που λαμβάνονται από τα κράτη μέλη δυνάμει του δευτέρου εδαφίου παράγουν αποτελέσματα μόνον στο εθνικό επίπεδο και δεν επηρεάζουν τις ενδοκοινοτικές συναλλαγές.»

11 Με το άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92 καθιερώνεται μια ειδική διαδικασία καταχώρισης των ονομασιών που υφίσταντο ήδη κατά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος του εν λόγω κανονισμού, η λεγόμενη «απλουστευμένη διαδικασία». Η διάταξη αυτή προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι τα κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή, εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία έναρξης της ισχύος του κανονισμού 2081/92, ποιες από τις ονομασίες τους επιθυμούν να καταχωρίσουν σύμφωνα με τον εν λόγω κανονισμό.

12 Προκειμένου, μεταξύ άλλων, να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η πρώτη πρόταση καταχώρισης των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης, την οποία όφειλε να καταρτίσει η Επιτροπή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 17, παράγραφος 2, του κανονισμού 2081/92, υποβλήθηκε στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης μόλις τον Μάρτιο του 1996, ενώ είχε παρέλθει το μεγαλύτερο μέρος της πενταετούς μεταβατικής περιόδου που πρόβλεπε το άρθρο 13, παράγραφος 2, του ίδιου αυτού κανονισμού, ο κανονισμός 535/97, που άρχισε να ισχύει στις 28 Μαρτίου 1997, αντικατέστησε την τελευταία αυτή παράγραφο με το ακόλουθο κείμενο:

«Κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 1, στοιχεία α΄ και β΄, τα κράτη μέλη μπορούν να διατηρήσουν εθνικά μέτρα που επιτρέπουν τη χρησιμοποίηση των ονομασιών που έχουν καταχωρηθεί δυνάμει του άρθρου 17 για μια πενταετία, κατ' ανώτατο όριο, από την ημερομηνία δημοσιεύσεως της καταχωρήσεως, εφόσον:

— τα προϊόντα είχαν διατεθεί νομίμως με τις ονομασίες αυτές στο εμπόριο επί πενταετία τουλάχιστον προ της δημοσιεύσεως του παρόντος κανονισμού,

— οι επιχειρήσεις εμπορεύονται νομίμως τα εν λόγω προϊόντα με συνεχή χρησιμοποίηση των ονομασιών κατά την περίοδο που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο,

— από τη σήμανση προκύπτει σαφώς η πραγματική καταγωγή του προϊόντος.

Εντούτοις, η παρέκκλιση αυτή δεν μπορεί να οδηγήσει στην ελεύθερη εμπορία των προϊόντων στο έδαφος κράτους μέλους στο οποίο οι ονομασίες αυτές έχουν απαγορευθεί.»

13 Το άρθρο 1, σημείο 15, του κανονισμού (ΕΚ) 692/2003 του Συμβουλίου, της 8ης Απριλίου 2003, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 (ΕΕ L 99, σ. 1), προβλέπει τα εξής:

«Το άρθρο 13, παράγραφος 2, και το άρθρο 17 διαγράφονται. Ωστόσο, οι διατάξεις των άρθρων αυτών εξακολουθούν να εφαρμόζονται στις καταχωρημένες ονομασίες ή στις ονομασίες των οποίων έχει ζητηθεί η καταχώρηση δυνάμει της διαδικασίας του άρθρου 17 πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού.»

Ο κανονισμός 510/2006

14 Ο κανονισμός 2081/92, όπως είχε τροποποιηθεί για τελευταία φορά με τον κανονισμό (ΕΚ) 806/2003 του Συμβουλίου, της 14ης Απριλίου 2003 (ΕΕ L 122, σ. 1), καταργήθηκε από το άρθρο 19 του κανονισμού 510/2006. Ο τελευταίος αυτός κανονισμός άρχισε να ισχύει από την ημέρα της δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης,* δηλαδή από τις 31 Μαρτίου 2006.

15 Στην έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 510/2006 εκτίθενται τα εξής:

«Θα πρέπει να προβλεφθεί μια κοινοτική προσέγγιση σχετικά με τις ονομασίες προέλευσης και τις γεωγραφικές ενδείξεις. Πράγματι, ένα πλαίσιο κοινοτικών κανόνων που θα περιλαμβάνει ένα καθεστώς προστασίας θα επιτρέψει στις γεωγραφικές ενδείξεις και στις ονομασίες προέλευσης να αναπτυχθούν, δεδομένου ότι το εν λόγω πλαίσιο θα παρέχει, μέσω μιας πιο ομοιόμορφης προσέγγισης, δίκαιο ανταγωνισμό μεταξύ των παραγωγών προϊόντων που δικαιούνται τις εν λόγω ενδείξεις και θα ενισχύει την αξιοπιστία αυτών των προϊόντων στα μάτια των καταναλωτών.»

16 Η δέκατη ένατη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού έχει ως εξής:

«Οι ονομασίες που έχουν ήδη καταχωρισθεί δυνάμει του κανονισμού […] 2081/92 […] κατά την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού θα πρέπει να εξακολουθήσουν να απολαύουν της προστασίας που προβλέπεται από τον παρόντα κανονισμό και να καταχωρισθούν αυτομάτως στο μητρώο. […]»

17 Το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού επιγράφεται «Πεδίο εφαρμογής» και προβλέπει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός θεσπίζει τους κανόνες προστασίας των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων των γεωργικών προϊόντων που προορίζονται για ανθρώπινη κατανάλωση και που απαριθμούνται στο παράρτημα Ι της Συνθήκης και των τροφίμων που απαριθμούνται στο παράρτημα Ι του παρόντος κανονισμού, καθώς και των γεωργικών προϊόντων που απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΙ του παρόντος κανονισμού.

[…]

2. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται με την επιφύλαξη άλλων ειδικών κοινοτικών διατάξεων.»

18 Το παράρτημα Ι του ίδιου κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Τρόφιμα που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1», αναφέρει ως πρώτο τρόφιμο τις «Μπίρες».

19 Το άρθρο 2 του κανονισμού 510/2006 επιγράφεται «Ονομασία προέλευσης και γεωγραφική ένδειξη» και προβλέπει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

α) "ονομασία προέλευσης": το όνομα μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, το οποίο χρησιμοποιείται για την περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου:

— που κατάγεται από τη συγκεκριμένη περιοχή, τον συγκεκριμένο τόπο ή τη συγκεκριμένη χώρα,

— του οποίου η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά οφείλονται ουσιαστικά ή αποκλειστικά στο ιδιαίτερο γεωγραφικό περιβάλλον, που περιλαμβάνει τους εγγενείς φυσικούς και ανθρώπινους παράγοντες, και

— του οποίου η παραγωγή, η μεταποίηση και η επεξεργασία πραγματοποιούνται στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή

β) "γεωγραφική ένδειξη": το όνομα μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, το οποίο χρησιμοποιείται για την περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου:

— που κατάγεται από την εν λόγω περιοχή, τον συγκεκριμένο τόπο ή την εν λόγω χώρα και

— του οποίου η συγκεκριμένη ποιότητα, η φήμη ή άλλα χαρακτηριστικά μπορούν να αποδοθούν στην εν λόγω γεωγραφική καταγωγή και

— του οποίου η παραγωγή [και/ή] η μεταποίηση [και/ή] η επεξεργασία πραγματοποιούνται στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή.

2. Θεωρούνται επίσης ως ονομασίες προέλευσης ή γεωγραφικές ενδείξεις τα παραδοσιακά, γεωγραφικά ή μη, ονόματα που περιγράφουν ένα γεωργικό προϊόν ή ένα τρόφιμο το οποίο πληροί τους όρους που προβλέπονται στην παράγραφο 1.»

20 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπει τα εξής:

«Για να καταστεί επιλέξιμο για προστατευόμενη ονομασία προέλευσης (ΠΟΠ) ή προστατευόμενη γεωγραφική ένδειξη (ΠΓΕ), ένα γεωργικό προϊόν ή ένα τρόφιμο πρέπει να είναι σύμφωνο με τις προδιαγραφές του προϊόντος.»

21 Στα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 510/2006 προβλέπεται η διαδικασία καταχώρισης των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού. Σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού, όταν η αίτηση καταχώρισης αφορά γεωγραφική περιοχή που βρίσκεται εντός δεδομένου κράτους μέλους, η αίτηση απευθύνεται στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η εν λόγω περιοχή. Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 5, του ίδιου κανονισμού, το κράτος μέλος αυτό κινεί εθνική διαδικασία ένστασης και στη συνέχεια λαμβάνει απόφαση επί της αίτησης. Σε περίπτωση ευνοϊκής απόφασης, το εν λόγω κράτος μέλος διαβιβάζει στην Επιτροπή τα έγγραφα που αναφέρονται στην παράγραφο 7 του εν λόγω άρθρου 5, προκειμένου να ληφθεί η τελική απόφαση κατόπιν της διαδικασίας που διέπεται από τα άρθρα 6 και 7 του κανονισμού 510/2006 και περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, μια διαδικασία ένστασης.

22 Το άρθρο 5, παράγραφος 6, του κανονισμού αυτού προβλέπει τα εξής:

«Το κράτος μέλος μπορεί να χορηγεί, μεταβατικά μόνον, προστασία δυνάμει του παρόντος κανονισμού, σε εθνικό επίπεδο, στην ονομασία και, ενδεχομένως, περίοδο προσαρμογής, από την ημερομηνία υποβολής της αίτησης στην Επιτροπή.

Η περίοδος προσαρμογής που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο μπορεί να χορηγείται μόνον υπό τον όρο ότι οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις έχουν διαθέσει νόμιμα στο εμπόριο τα συγκεκριμένα προϊόντα, χρησιμοποιούσες αδιαλείπτως τις σχετικές ονομασίες τουλάχιστον κατά τη διάρκεια των πέντε προηγούμενων ετών και έχουν αποδείξει το γεγονός αυτό κατά την εθνική διαδικασία ένστασης που αναφέρεται στην παράγραφο 5, πρώτο εδάφιο.

Η μεταβατική εθνική προστασία παύει από την ημερομηνία κατά την οποία λαμβάνεται απόφαση καταχώρισης δυνάμει του παρόντος κανονισμού.

Σε περίπτωση που η ονομασία δεν καταχωρισθεί δυνάμει του παρόντος κανονισμού, οι συνέπειες της μεταβατικής εθνικής προστασίας αποτελούν αποκλειστική ευθύνη του οικείου κράτους μέλους.

Τα μέτρα που λαμβάνουν τα κράτη μέλη δυνάμει του πρώτου εδαφίου παράγουν αποτελέσματα μόνον σε εθνικό επίπεδο και δεν επηρεάζουν το ενδοκοινοτικό ή το διεθνές εμπόριο.»

23 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Οι καταχωρισμένες ονομασίες προστατεύονται από:

α) οιαδήποτε άμεση ή έμμεση εμπορική χρήση καταχωρισμένης ονομασίας για προϊόντα που δεν καλύπτονται από την καταχώριση, εφόσον τα εν λόγω προϊόντα είναι συγκρίσιμα με τα προϊόντα που έχουν καταχωρισθεί με την εν λόγω ονομασία ή εφόσον η εν λόγω χρήση αποτελεί εκμετάλλευση της φήμης της προστατευόμενης ονομασίας,

β) οιαδήποτε αντιποίηση, απομίμηση ή υπαινιγμό, ακόμη και αν αναφέρεται η πραγματική καταγωγή του προϊόντος ή εάν η προστατευόμενη ονομασία χρησιμοποιείται σε μετάφραση ή συνοδεύεται από εκφράσεις όπως “είδος” “τύπος”, “μέθοδος”, “τρόπος”, “απομίμηση” ή παρόμοιες

[…]».

Ο κανονισμός 918/2004

24 Η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 918/2004 έχουν ως εξής:

«(2) Το άρθρο 5, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να καθορίσουν μια μεταβατική εθνική προστασία των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων από την ημερομηνία

διαβίβασης των αιτήσεων καταχώρησης των ονομασιών αυτών στην Επιτροπή. Σε περίπτωση που η ονομασία δεν έχει καταχωρηθεί σε κοινοτικό επίπεδο, για τις επιπτώσεις μιας τέτοιας εθνικής προστασίας το σχετικό κράτος μέλος είναι το μόνο υπεύθυνο.

(3) Μετά από την προσχώρηση της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λετονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας οι ονομασίες προέλευσης και οι γεωγραφικές ενδείξεις αυτών των κρατών (εφεξής: "νέα κράτη μέλη") δύνανται επίσης να καταχωρηθούν σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 και να προστατευθούν σύμφωνα με το άρθρο 13 του εν λόγω κανονισμού σε κοινοτικό επίπεδο.

(4) Για να διευκολυνθεί η διαβίβαση των αιτήσεων των νέων κρατών μελών στην Επιτροπή και να διασφαλιστεί η συνέχεια της προστασίας των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων, πρέπει να προβλεφθεί ότι η υφιστάμενη εθνική προστασία στις 30 Απριλίου 2004 θα μπορέσει να διατηρηθεί από αυτά τα κράτη μέλη έως ότου ληφθεί απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92, με την προϋπόθεση ότι θα έχει διαβιβαστεί αίτηση καταχώρησης δυνάμει του εν λόγω κανονισμού στην Επιτροπή πριν από τις 31 Οκτωβρίου 2004.»

25 Το άρθρο 1 του κανονισμού 918/2004 προβλέπει τα εξής:

«Η εθνική προστασία των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων, κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92, της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λετονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας που υφίσταται στις 30 Απριλίου 2004 δύναται να διατηρηθεί από αυτά τα κράτη μέλη έως τις 31 Οκτωβρίου 2004.

Όταν έχει διαβιβαστεί στην Επιτροπή αίτηση καταχώρησης σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 2081/92 πριν από τις 31 Οκτωβρίου 2004, η προστασία αυτή μπορεί να διατηρηθεί έως ότου ληφθεί απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 6 του εν λόγω κανονισμού.

Σε περίπτωση που η ονομασία δεν έχει καταχωρηθεί σε κοινοτικό επίπεδο, για τις επιπτώσεις μιας τέτοιας προστασίας το σχετικό κράτος μέλος είναι το μόνο υπεύθυνο.»

Το εθνικό δίκαιο

Η διμερής σύμβαση

26 Στις 11 Ιουνίου 1976 η Δημοκρατία της Αυστρίας και η Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Τσεχοσλοβακίας συνήψαν σύμβαση σχετικά με την προστασία των ενδείξεων καταγωγής, των ονομασιών προέλευσης και των λοιπών προσδιορισμών της προέλευσης γεωργικών και βιομηχανικών προϊόντων (στο εξής: διμερής σύμβαση).

27 Μετά την έγκριση και την κύρωσή της, η διμερής σύμβαση δημοσιεύθηκε στην *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* της 19ης Φεβρουαρίου 1981 (*BGBl.* αριθ. 1981/75). Η διμερής σύμβαση άρχισε να ισχύει, σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 2, στις 26 Φεβρουαρίου 1981 επ' αόριστο.

28 Το άρθρο 1 της διμερούς σύμβασης προβλέπει τα εξής:

«Κάθε συμβαλλόμενο κράτος υποχρεούται να λαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να προστατεύει αποτελεσματικά από τον αθέμιτο ανταγωνισμό, στα πλαίσια των συναλλαγών, τις ενδείξεις καταγωγής, τις ονομασίες προέλευσης και τους λοιπούς προσδιορισμούς της προέλευσης των γεωργικών και βιομηχανικών προϊόντων που εμπίπτουν στις κατηγορίες που μνημονεύονται στο άρθρο 5 και προσδιορίζονται στη συμφωνία η οποία προβλέπεται στο άρθρο 6, καθώς και τις ονομασίες και τους προσδιορισμούς που μνημονεύονται στα άρθρα 3, 4 και 8, παράγραφος 2.»

29 Κατά το άρθρο 2 της διμερούς σύμβασης:

«Ως ενδείξεις καταγωγής, ονομασίες προέλευσης και λοιποί προσδιορισμοί της προέλευσης, κατά την έννοια της παρούσας σύμβασης, νοούνται όλες οι ενδείξεις οι οποίες αναφέρονται, άμεσα ή έμμεσα, στην προέλευση ενός προϊόντος. Τέτοια ένδειξη συνιστά καταρχήν μια γεωγραφική ονομασία. Ωστόσο, η ένδειξη μπορεί επίσης να συνίσταται από άλλες ονομασίες, αν στις χώρες προέλευσης οι ενδιαφερόμενοι εκλαμβάνουν τις ονομασίες αυτές, σε σχέση με το οικείο προϊόν, ως ένδειξη της χώρας παραγωγής. Οι εν λόγω ονομασίες μπορούν να περιλαμβάνουν, πέρα από την ένδειξη μιας γεωγραφικά προσδιοριζόμενης περιοχής προέλευσης, ενδείξεις σχετικά με την ποιότητα του οικείου προϊόντος. Αυτά τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των προϊόντων οφείλονται αποκλειστικώς ή κυρίως στην επίδραση γεωγραφικών ή ανθρώπινων παραγόντων.»

30 Στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της διμερούς σύμβασης προβλέπονται τα εξής:

«[…] οι τσεχοσλοβακικές ονομασίες οι οποίες απαριθμούνται σε συμφωνία συναπτόμενη δυνάμει του άρθρου 6 προορίζονται εντός της Δημοκρατίας της Αυστρίας αποκλειστικά για τα τσεχοσλοβακικά προϊόντα.»

31 Σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, Β, σημείο 2, της διμερούς σύμβασης, οι μπίρες καταλέγονται στα τσεχικά προϊόντα που προστατεύονται δυνάμει της σύμβασης αυτής.

32 Το άρθρο 6 της διμερούς σύμβασης προβλέπει τα εξής:

«Οι αναφερόμενες σε προϊόντα ονομασίες για τις οποίες ισχύουν οι προϋποθέσεις των άρθρων 2 και 5 και οι οποίες προστατεύονται δυνάμει της σύμβασης και, συνεπώς, δεν αποτελούν γενικούς προσδιορισμούς απαριθμούνται σε συμφωνία που θα συναφθεί μεταξύ των κυβερνήσεων των δύο συμβαλλομένων κρατών.»

33 Το άρθρο 7 της διμερούς συμφωνίας έχει ως εξής:

«1. Αν οι κατά τα άρθρα 3, 4, 6 και 8, παράγραφος 2, της παρούσας σύμβασης προστατευόμενες ονομασίες χρησιμοποιούνται κατά παράβαση των διατάξεων αυτών στις εμπορικές συναλλαγές για προϊόντα, ιδίως στο περίβλημα ή τη συσκευασία τους, ή σε τιμολόγια, φορτωτικές ή άλλα εμπορικά έγγραφα ή στη διαφήμιση, τότε εφαρμόζονται όλα τα δικαστικά και διοικητικά μέτρα τα οποία προβλέπονται, κατά τη νομοθεσία του κράτους στο οποίο ζητείται η προστασία, για την καταπολέμηση του αθέμιτου ανταγωνισμού ή την εξάλειψη μη επιτρεπόμενων ονομασιών, υπό τις προβλεπόμενες στην εν λόγω νομοθεσία προϋποθέσεις και λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 9 της σύμβασης.

2. Εφόσον υφίσταται κίνδυνος σύγχυσης στις εμπορικές συναλλαγές, η παράγραφος 1 εφαρμόζεται επίσης όταν οι προστατευόμενες βάσει της σύμβασης ονομασίες χρησιμοποιούνται σε διαφοροποιημένη μορφή ή για προϊόντα άλλα πλην εκείνων στα οποία αντιστοιχούν οι ονομασίες σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο 6 συμφωνία.

3. Η παράγραφος 1 εφαρμόζεται επίσης όταν οι βάσει της σύμβασης προστατευόμενες ονομασίες χρησιμοποιούνται σε μετάφραση ή με παραπομπή στην πραγματική προέλευση ή συνοδεύονται από εκφράσεις όπως “είδος”, “τύπος”, “μέθοδος”, “τρόπος”, “απομίμηση” ή παρόμοιες.

4. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται στις μεταφράσεις ονομασιών ενός συμβαλλομένου κράτους, αν η μετάφραση αποτελεί κοινώς χρησιμοποιούμενο όρο στη γλώσσα του άλλου συμβαλλομένου κράτους.»

Η διμερής συμφωνία

34 Στις 7 Ιουνίου 1979 συνήφθη, σύμφωνα με το άρθρο 6 της διμερούς σύμβασης, συμφωνία περί της εφαρμογής της σύμβασης αυτής (στο εξής: διμερής συμφωνία ή, όταν πρόκειται για αναφορά της μαζί με τη διμερή σύμβαση, επίμαχες διμερείς συνθήκες).

35 Το παράρτημα Β της διμερούς συμφωνίας έχει ως εξής:

«Τσεχοσλοβακικές ονομασίες για γεωργικά και βιομηχανικά προϊόντα

[…]

Β. Διατροφή και γεωργία (πλην των οίνων)

[…]

2. Ζύθος

Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Τσεχίας

[…]

Bud

Budějovické pivo

Budějovické pivo Budvar

Budějovické Budvar

[…]».

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

36 Σχετικά με τη διαφορά την οποία αφορά η κύρια δίκη έχει ήδη εκδοθεί απόφαση του Δικαστηρίου, και συγκεκριμένα η απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2003, C-216/01,

Budějovický Budvar (Συλλογή 2003, σ. I-13617), με την οποία το Δικαστήριο αποφάνθηκε ως εξής επί της αίτησης για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που του είχε υποβάλει το ίδιο δικαστήριο που έχει υποβάλει την παρούσα αίτηση για έκδοσης προδικαστικής απόφασης:

«1) Το άρθρο 28 ΕΚ και ο κανονισμός […] 2081/92 […], όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό […] 535/97, δεν απαγορεύουν την εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας, συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, η οποία παρέχει σε απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως της εν λόγω τρίτης χώρας προστασία εντός του κράτους μέλους εισαγωγής η οποία είναι ανεξάρτητη από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως και παρέχει τη δυνατότητα να εμποδίζεται η εισαγωγή εμπορεύματος που έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους.

2) Το άρθρο 28 ΕΚ δεν επιτρέπει την εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας, συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, η οποία παρέχει σε ονομασία μη αναφερόμενη ούτε άμεσα ούτε έμμεσα εντός της χώρας αυτής στη γεωγραφική προέλευση του προϊόντος το οποίο προσδιορίζει προστασία εντός του κράτους μέλους εισαγωγής η οποία είναι ανεξάρτητη από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως και παρέχει τη δυνατότητα να εμποδίζεται η εισαγωγή εμπορεύματος που έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους.

3) Το άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι επιτρέπει σε δικαστήριο κράτους μέλους, υπό την επιφύλαξη των εξετάσεων στις οποίες πρέπει να προβεί το δικαστήριο αυτό βάσει ιδίως των στοιχείων που εκτίθενται στην παρούσα απόφαση, να εφαρμόζει διατάξεις διμερών συνθηκών, όπως οι επίμαχες στην κύρια δίκη, οι οποίες έχουν συναφθεί μεταξύ του εν λόγω κράτους μέλους και τρίτης χώρας και συνεπάγονται την προστασία ονομασίας αυτής της τρίτης χώρας, έστω και αν οι διατάξεις αυτές αποδεικνύονται αντίθετες προς τους κανόνες της Συνθήκης ΕΚ, για τον λόγο ότι πρόκειται για υποχρέωση απορρέουσα από συμβάσεις συναφθείσες πριν από τον χρόνο προσχωρήσεως του οικείου κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Εν αναμονή της δυνατότητας εξαλείψεως ενδεχομένων ασυμβιβάστων μεταξύ συμβάσεως προγενέστερης της προσχωρήσεως του οικείου κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση και της Συνθήκης δι' ενός των μέσων στα οποία αναφέρεται το άρθρο 307, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, το πρώτο εδάφιο του άρθρου αυτού επιτρέπει στο εν λόγω κράτος μέλος να εξακολουθήσει να εφαρμόζει τέτοια σύμβαση, εφόσον αυτή συνεπάγεται υποχρεώσεις οι οποίες εξακολουθούν να το δεσμεύουν δυνάμει του διεθνούς δικαίου.»

37 Στις σκέψεις 28 έως 42 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar συνοψίζεται η διαφορά της κύριας δίκης ως εξής:

«28 Η Budvar διαθέτει στο εμπόριο μπίρα, μεταξύ άλλων, με τα εμπορικά σήματα Budějovický Budvar και Budweiser Budvar, εξάγει δε μπίρα με την επωνυμία "Budweiser Budvar", μεταξύ άλλων, στην Αυστρία.

29 Η Ammersin διαθέτει στο εμπόριο, μεταξύ άλλων, την παρασκευαζόμενη από τη ζυθοποιία Anheuser-Busch μπίρα με το εμπορικό σήμα American Bud, την οποία αγοράζει από την εταιρία Josef Sigl KG (στο εξής: Josef Sigl), με έδρα στο Obertrum (Αυστρία), αποκλειστικό εισαγωγέα της μπίρας αυτής στην Αυστρία.

30 Με εισαγωγικό δικόγραφο της 22ας Ιουλίου 1999, η Budvar ζήτησε από το αιτούν δικαστήριο να υποχρεώσει την Ammersin να παύσει να χρησιμοποιεί, επί του αυστριακού εδάφους, στο πλαίσιο της εμπορικής της δραστηριότητας, την ονομασία Bud ή οδηγούσες σε παραπλάνηση παρόμοιες ονομασίες, αναφορικά με μπίρα ή παρόμοια εμπορεύματα, εκτός αν πρόκειται για προϊόντα της Budvar. Επιπλέον, ζήτησε την κατάργηση όλων των εμπιπτουσών στην απαγόρευση αυτή ονομασιών, αποζημίωση καθώς και τη δημοσίευση της δικαστικής αποφάσεως. Με την αγωγή υποβλήθηκε επίσης αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων.

31 Η προσφυγή της Budvar στηρίζεται κατ' ουσίαν σε δύο χωριστές νομικές βάσεις.

32 Πρώτον, η Budvar ισχυρίζεται ότι το καταχωρισμένο υπέρ της Anheuser-Busch εμπορικό σήμα American Bud παρουσιάζει ομοιότητα που οδηγεί σε σύγχυση, κατά την έννοια της νομοθεσίας περί αθεμίτου ανταγωνισμού, με τα δικά της προγενέστερα εμπορικά σήματα τα οποία απολαύουν προστασίας στην Αυστρία, ήτοι με τα σήματα Budweiser, Budweiser Budvar και Bud.

33 Δεύτερον, η Budvar υποστηρίζει ότι η χρήση της ονομασίας American Bud για μπίρα προερχόμενη από κράτος άλλο πλην της [Τσεχικής] Δημοκρατίας αντιβαίνει προς τις διατάξεις της διμερούς συμβάσεως, δεδομένου ότι η μνημονευόμενη στο παράρτημα Β της διμερούς συμφωνίας ονομασία Bud αποτελεί προστατευόμενη ονομασία, σύμφωνα με το άρθρο 6 της εν λόγω συμβάσεως, η οποία προορίζεται αποκλειστικά για τα τσεχικά προϊόντα.

34 Στις 15 Οκτωβρίου 1999 το αιτούν δικαστήριο διέταξε τη λήψη των προσωρινών μέτρων που ζήτησε η Budvar.

35 Το ένδικο μέσο που άσκησε η Ammersin κατά των εν λόγω μέτρων ενώπιον του Oberlandesgericht Wien (Αυστρία) δεν έγινε δεκτό, η δε αναίρεσή της ενώπιον του Oberster Gerichtshof (Αυστρία) απερρίφθη. Εφόσον περατώθηκε η διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, το Handelsgericht Wien επιλαμβάνεται εν προκειμένω της υποθέσεως επί της ουσίας.

36 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, πριν ασκήσει την προσφυγή της στην κύρια δίκη, η Budvar είχε ήδη ασκήσει ενώπιον του Landesgericht Salzburg (Αυστρία) προσφυγή παρόμοια με την ασκηθείσα στην υπόθεση της κύριας δίκης, τόσο ως προς το αντικείμενο όσο και ως προς τη νομική βάση, η οποία όμως εστρέφετο κατά της Josef Sigl.

37 Στην παράλληλη αυτή υπόθεση, το Landesgericht Salzburg διέταξε τη λήψη των προσωρινών μέτρων που είχε ζητήσει η Budvar, το δε Oberlandesgericht Linz (Αυστρία) δεν έκανε δεκτό το ένδικο μέσο που ασκήθηκε κατά της διατάξεως αυτής. Με διάταξη της 1ης Φεβρουαρίου 2000, το Oberster Gerichtshof απέρριψε το ένδικο μέσο που ασκήθηκε κατά της δευτεροβαθμίως εκδοθείσας διατάξεως και επιβεβαίωσε τα προσωρινά μέτρα.

38 Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι αυτή η διάταξη του Oberster Gerichtshof στηρίζεται κατ' ουσίαν στις ακόλουθες εκτιμήσεις.

39 Το Oberster Gerichtshof, το οποίο περιόρισε την εξέτασή του στον αντλούμενο από τη διμερή σύμβαση λόγο, έκρινε ότι η απαγόρευση την οποία ζητεί η Budvar έναντι της Josef Sigl μπορεί να συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων κατά την έννοια του άρθρου 28 ΕΚ.

40 Κατέληξε ωστόσο στην εκτίμηση ότι το εμπόδιο αυτό είναι συμβατό με το άρθρο 28 ΕΚ, δεδομένου ότι η προστασία της ονομασίας Bud, όπως προβλέπεται στη διμερή σύμβαση, εμπίπτει στην προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ.

41 Κατά το αιτούν δικαστήριο, φαίνεται ότι το Oberster Gerichtshof στηρίχθηκε στην εκτίμηση ότι η ονομασία Bud αποτελεί "απλή γεωγραφική ένδειξη ή έμμεση υπόδειξη της προελεύσεως", ήτοι ένδειξη η οποία δεν προϋποθέτει την τήρηση των εγγυήσεων που συνδέονται με την ονομασία προελεύσεως, όπως η παραγωγή του προϊόντος τηρουμένων των κανόνων ποιότητας ή κατασκευής που επιβάλλουν και ελέγχουν οι αρχές ή τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του προϊόντος. Κατά το Oberster Gerichtshof, η ονομασία Bud απολαύει επιπλέον "απόλυτης προστασίας", ήτοι ανεξάρτητης οποιασδήποτε πιθανότητας συγχύσεως ή παραπλανήσεως.

42 Βάσει των αναπτυχθέντων ενώπιόν του επιχειρημάτων, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι υφίσταται εύλογη αμφιβολία ως προς τις απαντήσεις που πρέπει να δοθούν στα ζητήματα κοινοτικού δικαίου τα οποία ανακύπτουν στην υπόθεση της κύριας δίκης, ιδίως διότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου δεν συνάγεται αν οι αποκαλούμενες "απλές" ενδείξεις γεωγραφικής προελεύσεως, οι οποίες δεν συνεπάγονται κίνδυνο παραπλανήσεως, εμπίπτουν επίσης στην προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ.»

38 Με την απόφαση περί παραπομπής το αιτούν δικαστήριο συνοψίζει ως εξής τα όσα έχουν συμβεί από την έκδοση της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar μέχρι σήμερα.

39 Με απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2004 το αιτούν δικαστήριο απέρριψε την αγωγή της Budvar, με το σκεπτικό ότι η ονομασία Bud δεν αποτελεί ένδειξη προέλευσης, διότι δεν δημιουργεί στον τσεχικό πληθυσμό κανένα συνειρμό με συγκεκριμένο τόπο της Τσεχικής Δημοκρατίας και δεν έχει χρησιμοποιηθεί ποτέ στη χώρα αυτή για τον προσδιορισμό συγκεκριμένου τόπου. Το συμπέρασμα του αιτούντος δικαστηρίου ήταν ότι η προστασία της εν λόγω ονομασίας βάσει των επίμαχων διμερών συνθηκών είναι ασυμβίβαστη με το άρθρο 28 ΕΚ. Η απόφαση αυτή επικυρώθηκε με απόφαση του Oberlandesgericht Wien της 21ης Μαρτίου 2005.

40 Εντούτοις, το Oberster Gerichtshof αναίρεσε, με διάταξη της 29ης Νοεμβρίου 2005, τις αποφάσεις των κατώτερων δικαστηρίων και ανέπεμψε την υπόθεση στο αιτούν δικαστήριο, προκειμένου το δικαστήριο αυτό να εκδώσει νέα απόφαση κατόπιν συμπληρωματικής εξέτασης της υπόθεσης.

41 Κατά το Oberster Gerichtshof, το ζήτημα αν η ονομασία Bud παραπέμπει σε συγκεκριμένη περιοχή ή συγκεκριμένο τόπο της Τσεχικής Δημοκρατίας πρέπει να συνεξεταστεί με τα κριτήρια που ισχύουν για τις απλές και έμμεσες ενδείξεις προέλευσης.

42 Κατά το ανώτατο αυστριακό δικαστήριο, αν ληφθούν υπόψη οι σκέψεις 54 και 101 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον η ονομασία Bud είναι τουλάχιστον ικανή να πληροφορεί τον καταναλωτή ότι το προϊόν που αφορά η εν λόγω ονομασία προέρχεται από συγκεκριμένο τόπο, συγκεκριμένη περιοχή ή συγκεκριμένη χώρα. Επομένως, τίθεται το ερώτημα αν ο καταναλωτής αντιλαμβάνεται την ονομασία αυτή, όταν χρησιμοποιείται σε συνδυασμό με μπίρα, ως απλή ή έμμεση γεωγραφική ένδειξη προέλευσης. Κατά το Oberster Gerichtshof όμως, το αιτούν δικαστήριο δεν είχε εξετάσει το ζήτημα αυτό.

43 Στη συνέχεια το αιτούν δικαστήριο, στηριζόμενο κυρίως στα αποτελέσματα δημοσκόπησης τα οποία είχε υποβάλει η Anheuser-Busch, απέρριψε και πάλι, με απόφαση της 23ης Μαρτίου 2006, την αγωγή της Budvar, με το σκεπτικό ότι οι Τσέχοι καταναλωτές δεν προσλαμβάνουν τη λέξη Bud, σε συνδυασμό με την μπίρα, ως ένδειξη προέλευσης.

44 Εντούτοις, το Oberlandesgericht Wien, με απόφαση της 10ης Ιουλίου 2006, ακύρωσε την παραπάνω απόφαση και ανέπεμψε πάλι την υπόθεση στο αιτούν δικαστήριο, με το σκεπτικό κυρίως ότι το αιτούν δικαστήριο έπρεπε να συμπληρώσει τη διαδικασία, επειδή δεν είχε δεχτεί το αίτημα διεξαγωγής αποδείξεων που είχε υποβάλει η Budvar, η οποία είχε ζητήσει να διαταχθεί πραγματογνωμοσύνη κατόπιν της πραγματοποίησης έρευνας βάσει ερωτηματολογίων που θα υποβάλλονταν στην κρίσιμη πληθυσμιακή ομάδα και που θα περιελάμβαναν τις εξής μόνον ερωτήσεις:

— Συσχετίζουν οι Τσέχοι καταναλωτές την ονομασία Bud με μπίρα;

— Σε περίπτωση που οι καταναλωτές αυτοί συσχετίζουν συνειρμικά την ονομασία Bud με μπίρα, ανεξάρτητα από το αν στον συσχετισμό αυτόν προβαίνουν αυθόρμητα οι ίδιοι ή κατόπιν υπόδειξης του πραγματογνώμονα, προσλαμβάνουν οι ίδιοι αυτοί καταναλωτές την ονομασία αυτή ως ένδειξη του ότι η μπίρα προέρχεται από συγκεκριμένο τόπο ή συγκεκριμένη περιοχή ή συγκεκριμένη χώρα;

— Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο προηγούμενο ερώτημα: Με ποιο τόπο, ποια περιοχή ή ποια χώρα συσχετίζουν συνειρμικά οι εν λόγω καταναλωτές την ονομασία Bud σε σχέση με την μπίρα;

45 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι επιβάλλεται η υποβολή νέας αίτησης για την έκδοση προδικαστικής απόφασης.

46 Πρώτον, όπως αποδεικνύεται από τη διαδικασία που ακολούθησε την έκδοση της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar, εξακολουθούν να υφίστανται αμφιβολίες ως προς το νόημα της απόφασης αυτής.

47 Τίθεται καταρχάς το ερώτημα, κατά το αιτούν δικαστήριο πάντα, αν οι σκέψεις 54 και 101 της εν λόγω απόφασης του Δικαστηρίου έχουν την έννοια ότι, για να εξακριβωθεί κατά πόσο μια ονομασία μπορεί να θεωρηθεί ως απλή και έμμεση ένδειξη προέλευσης, συμβατή ενδεχομένως με το άρθρο 28 ΕΚ, το κριτήριο είναι είτε αν, σύμφωνα με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, η ονομασία Bud προσδιορίζει μια περιοχή ή έναν τόπο της τσεχικής επικράτειας είτε αν η ονομασία αυτή, σε συνδυασμό με το προϊόν που προσδιορίζει, δηλαδή την μπίρα, είναι πρόσφορη να ενημερώσει τον καταναλωτή ότι το προϊόν που αφορά η ονομασία αυτή προέρχεται από ορισμένο τόπο, ορισμένη περιοχή ή ορισμένη χώρα, χωρίς να είναι αναγκαίο να προσδιορίζει η ονομασία αυτή, σύμφωνα με τις εν λόγω συνθήκες και αντιλήψεις, συγκεκριμένη περιοχή, συγκεκριμένο τόπο ή συγκεκριμένο κράτος.

48 Υπάρχει επίσης αβεβαιότητα ως προς τη μέθοδο που πρέπει να ακολουθήσει το αιτούν δικαστήριο για να εξακριβώσει, με βάση τα κριτήρια που καλείται να εφαρμόσει, κατά πόσον η επίμαχη ονομασία αποτελεί απλή και έμμεση ένδειξη προέλευσης. Ανακύπτει ειδικότερα το ερώτημα αφενός αν επιβάλλεται η διεξαγωγή δημοσκόπησης και αφετέρου σε ποιο βαθμό πρέπει να υπάρχει συμφωνία μεταξύ των ερωτηθέντων.

49 Τέλος, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι, αφού η σκέψη 101 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar αναφέρεται στις πραγματικές συνθήκες που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, τίθεται το ερώτημα αν πρέπει να τεθούν συγκεκριμένες προϋποθέσεις για την ποιότητα και τη διάρκεια της χρήσης της ονομασίας Bud. Ειδικότερα, πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα αν η ονομασία αυτή έχει χρησιμοποιηθεί ως γεωγραφική ένδειξη ή ως σήμα. Κατά το αιτούν δικαστήριο, δεν αμφισβητείται συναφώς ότι καμία επιχείρηση εγκατεστημένη στην Τσεχική Δημοκρατία εκτός από την Budvar δεν έχει χρησιμοποιήσει την ονομασία Bud και ότι η Budvar την έχει χρησιμοποιήσει ως σήμα και όχι ως ένδειξη προέλευσης.

50 Δεύτερον, κατά το αιτούν δικαστήριο, το πραγματικό και νομικό πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης έχει μεταβληθεί ουσιωδώς σε σχέση με το αντίστοιχο πλαίσιο κατά τον χρόνο της υποβολής από το αιτούν δικαστήριο της αίτησης για την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Budějovický Budvar.

51 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά επ' αυτού ότι από την κατάσταση που επικρατεί στη χώρα προέλευσης, δηλαδή στην Τσεχική Δημοκρατία, προκύπτει ότι η ονομασία Bud προστατεύεται ως ονομασία προέλευσης. Κατόπιν της καταχώρισης της ονομασίας αυτής στον ΠΟΠΙ βάσει του Διακανονισμού της Λισαβόνας, η προστασία αυτή επεκτάθηκε σε άλλα κράτη, τα οποία επίσης μετέχουν στον διακανονισμό αυτόν.

52 Οι προϋποθέσεις προστασίας της ονομασίας προέλευσης αυτής είναι αντίστοιχες με τις προϋποθέσεις προστασίας των ονομασιών προέλευσης που ορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 510/2006. Κατά συνέπεια, δεν επιτρέπεται πλέον, κατά το αιτούν δικαστήριο, να γίνεται δεκτό ότι η ονομασία Bud συνιστά απλή και έμμεση ένδειξη προέλευσης που δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού.

53 Η ορθότητα του συμπεράσματος αυτού επιβεβαιώνεται από την Πράξη Προσχώρησης, η οποία προστατεύει τρεις ενδείξεις προέλευσης σχετικά με την μπίρα που παράγεται στην πόλη Česke Budějovice, και συγκεκριμένα τις ενδείξεις Budějovické pivo, Českobudějovické pivo και Budějovický měšťanský var, η οποία χρησιμοποιείται για μια δυνατή μπίρα, την «Bud Super Strong».

54 Κατά το αιτούν δικαστήριο, τίθενται δύο ζητήματα λόγω της νέας αυτής κατάστασης.

55 Πρώτον, τίθεται το ζήτημα, επί του οποίου δεν έχει αποφανθεί το Δικαστήριο, αν ο κανονισμός 510/2006 έχει αποκλειστικό χαρακτήρα, αν δηλαδή απαγορεύει οποιαδήποτε προστασία προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο ή από διμερή συνθήκη περί ονομασιών, όπως είναι η ονομασία προέλευσης Bud, της οποίας η καταχώριση δεν έχει ζητηθεί σύμφωνα με τον κανονισμό αυτόν, αλλά οι οποίες εμπίπτουν καταρχήν στο καθ' ύλη πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού (στο εξής: αποκλειστικός χαρακτήρας του κανονισμού 510/2006).

56 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι ο κανονισμός 918/2004, αφού προβλέπει μια μεταβατική περίοδο προστασίας, κατά τη διάρκεια της οποίας επιτρέπεται η διατήρηση της εθνικής προστασίας των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων, στηρίζεται προφανώς στην αντίληψη αυτή περί αποκλειστικού χαρακτήρα.

57 Εντούτοις, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι ο κανονισμός 510/2006 δεν έχει τέτοιο αποκλειστικό χαρακτήρα, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι θα πρέπει επίσης να εξεταστεί αν, εν πάση περιπτώσει, ο κανονισμός αυτός απαγορεύει την επέκταση της προστασίας μιας ονομασίας προέλευσης σε άλλα κράτη μέλη, εφόσον θεωρούνταν ότι έχει αποκλειστικό χαρακτήρα σχετικά με τη διασυνοριακή προστασία εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

58 Δεύτερον, τίθεται το ζήτημα αν έχει αποκλειστικό χαρακτήρα η προστασία που παρέχει η Πράξη Προσχώρησης στις μπίρες που παράγονται στην πόλη Česke Budějovice υπό τη μορφή των γεωγραφικών ενδείξεων Budějovické pivo, Českobudějovické pivo και Budějovický měšťanský var, οι οποίες προστατεύονται με τον κανονισμό 510/2006. Ο αποκλειστικός αυτός χαρακτήρας θα σήμαινε ότι η ύπαρξη της προστασίας αυτής απαγορεύει τη διατήρηση σε ισχύ άλλων ονομασιών, όπως είναι η Bud, που επίσης καλύπτει μπίρα που παράγεται στην ίδια αυτή πόλη, εφόσον οι άλλες αυτές ονομασίες προστατεύονται ως ονομασίες προέλευσης δυνάμει του εθνικού δικαίου.

59 Ακόμη και αν δεν γίνει δεκτός ο αποκλειστικός αυτός χαρακτήρας, θα πρέπει να εξεταστεί επίσης αν η ύπαρξη της προστασίας των εν λόγω τριών ονομασιών απαγορεύει τουλάχιστον την επέκταση της εθνικής προστασίας μιας άλλης γεωγραφικής ένδειξης, όπως είναι η Bud, σε άλλα κράτη μέλη κατ' εφαρμογήν διμερών συνθηκών που να έχουν συναφθεί μεταξύ κρατών μελών.

60 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Handelsgericht Wien, κρίνοντας ότι η επίλυση της εκκρεμούς ενώπιόν του διαφοράς εξαρτάται από την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με την [προπαρατεθείσα απόφαση Budějovický Budvar], αποφάνθηκε ότι, για να είναι συμβατή με το άρθρο 28 ΕΚ η προστασία μιας ονομασίας ως γεωγραφικής ένδειξης, όταν η ονομασία αυτή δεν αποτελεί στη χώρα προέλευσης ούτε τοπωνύμιο ούτε όνομα περιοχής, πρέπει η ονομασία αυτή,

— σύμφωνα με τις πραγματικές συνθήκες και

— τις αντιλήψεις που επικρατούν στη χώρα προέλευσης, να προσδιορίζει μια περιοχή ή έναν τόπο του κράτους αυτού

— και η προστασία της να δικαιολογείται βάσει των κριτηρίων του άρθρου 30 ΕΚ.

Σημαίνουν οι προϋποθέσεις αυτές:

— ότι η ονομασία καθεαυτή πρέπει να παραπέμπει συνειρμικά σε γεωγραφικά συγκεκριμένο τόπο ή συγκεκριμένη περιοχή ή αρκεί να μπορεί η ονομασία, σε συνδυασμό με το προϊόν που προσδιορίζει, να εφιστά την προσοχή του καταναλωτή στο ότι το προσδιοριζόμενο από την ονομασία αυτή προϊόν προέρχεται από ορισμένο τόπο ή ορισμένη περιοχή της χώρας προέλευσης;

— ότι οι τρεις αυτές προϋποθέσεις πρέπει να εξετάζονται χωριστά και να πληρούνται σωρευτικά;

— ότι για την εξακρίβωση των αντιλήψεων στη χώρα προέλευσης πρέπει να πραγματοποιούνται έρευνες με την υποβολή ερωτηματολογίων στους καταναλωτές και —σε περίπτωση καταφατικής απάντησης— ότι, για την ύπαρξη της προστασίας, ο βαθμός στον οποίο η ονομασία είναι γνωστή και μπορεί να συσχετιστεί με τον οικείο τόπο πρέπει να είναι χαμηλός, μεσαίος ή υψηλός;

— ότι η ονομασία πρέπει να έχει χρησιμοποιηθεί στην πράξη ως γεωγραφική ένδειξη στη χώρα προέλευσης από πολλές επιχειρήσεις και όχι μόνον από μία και ότι η χρήση της ως σήματος από μία μόνον επιχείρηση αναιρεί τη δυνατότητα προστασίας της ονομασίας;

2) Το γεγονός ότι μια ονομασία δεν έχει κοινοποιηθεί εντός της εξάμηνης προθεσμίας που προβλέπει ο κανονισμός 918/2004 ούτε κατατεθεί κατά οποιοδήποτε άλλο τρόπο στο πλαίσιο του κανονισμού 510/2006 συνεπάγεται μήπως ότι η υπάρχουσα εθνική προστασία ή έστω η προστασία που έχει επεκταθεί, βάσει διμερούς σύμβασης, σε άλλο κράτος μέλος καθίσταται ανίσχυρη, όταν η ονομασία αποτελεί, κατά το εθνικό δίκαιο του κράτους προέλευσης, ειδική γεωγραφική ένδειξη;

3) Το γεγονός ότι με τη Συνθήκη Προσχώρησης που συνήφθη μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ενός νέου κράτους μέλους το κράτος αυτό πέτυχε την αναγνώριση της προστασίας περισσότερων της μιας ειδικών γεωγραφικών ενδείξεων για ένα τρόφιμο, σύμφωνα με τον κανονισμό 510/2006, συνεπάγεται μήπως ότι δεν επιτρέπεται να διατηρηθεί σε ισχύ η υπάρχουσα εθνική προστασία μιας άλλης ονομασίας του ίδιου προϊόντος ή έστω η προστασία της άλλης αυτής ονομασίας που έχει επεκταθεί, βάσει διμερούς σύμβασης, σε άλλο κράτος μέλος και ότι τα αποτελέσματα που παράγει συναφώς ο κανονισμός 510/2006 αποτελούν περιοριστική ρύθμιση του ζητήματος;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

Επί του παραδεκτού

61 Κατά την Budvar, πρέπει να εξακριβωθεί μήπως το πρώτο ερώτημα είναι υποθετικής φύσης και επομένως απαράδεκτο, αφού, κατά το αιτούν δικαστήριο, δεν μπορεί πλέον να γίνεται δεκτή η αντίληψη στην οποία βασίζεται το ερώτημα αυτό, δηλαδή ότι η λέξη Bud, όπως προστατεύεται από τις επίμαχες διμερείς συνθήκες, συνιστά απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης που δεν ανήκει στην κατηγορία των ονομασιών που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 2081/92, άποψη που άλλωστε έγινε δεκτή από το Oberster Gerichtshof και θεωρήθηκε συνεπώς από το Δικαστήριο ως η υπόθεση εργασίας από άποψη εθνικού δικαίου την οποία αφορούσε το πρώτο προδικαστικό ερώτημα στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Budějovický Budvar (βλ. σκέψεις 41, 54 και 77 της εν λόγω απόφασης).

62 Πράγματι, όπως τονίστηκε ήδη με τις σκέψεις 51 και 52 της παρούσας απόφασης, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ονομασία Bud προστατεύεται στην Τσεχική Δημοκρατία ως ειδική ονομασία προέλευσης, δηλαδή ως ονομασία προέλευσης που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 510/2006, το οποίο συμπίπτει επί του σημείου αυτού με το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 2081/92, αφού για αυτόν ακριβώς τον λόγο καταχωρίστηκε στον ΠΟΠΙ δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας, αν ληφθεί υπόψη ότι μόνον οι ειδικές ονομασίες προέλευσης επιτρέπεται να καταχωρίζονται στον οργανισμό αυτόν.

63 Στο σημείο αυτό πρέπει πάντως να υπενθυμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, για τα σχετικά με την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου ερωτήματα που υποβάλλει ένα εθνικό δικαστήριο εντός του πραγματικού και κανονιστικού πλαισίου που προσδιορίζει με δική του ευθύνη και την ακρίβεια του οποίου δεν οφείλει να ελέγξει το Δικαστήριο ισχύει το τεκμήριο ότι είναι λυσιτελή. Το Δικαστήριο μπορεί να αρνηθεί να αποφανθεί επί αίτησης που του έχει υποβάλει ένα εθνικό δικαστήριο μόνον όταν προδήλως προκύπτει ότι η ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου που ζητεί το εθνικό δικαστήριο δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν

το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσης ή επίσης όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του έχουν υποβληθεί (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, C-333/07, Régie Networks, Συλλογή 2008, σ. I-10807, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

64 Το πνεύμα συνεργασίας που πρέπει να πρυτανεύει κατά τη διαδικασία της έκδοσης προδικαστικής απόφασης προϋποθέτει ότι το εθνικό δικαστήριο σέβεται την αποστολή που έχει ανατεθεί στο Δικαστήριο, η οποία συνίσταται στη συμβολή του στην απονομή της δικαιοσύνης εντός των κρατών μελών και όχι στη διατύπωση συμβουλευτικών γνωμών επί γενικών ή υποθετικών ζητημάτων (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 5ης Μαρτίου 2009, C-350/07, Kattner Stahlbau, Συλλογή 2009, σ. I-1513, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

65 Στο σημείο αυτό επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η νέα εκτίμηση του αιτούντος δικαστηρίου, ότι δηλαδή η ονομασία Bud, όπως προστατεύεται από τις επίμαχες διμερείς συνθήκες, πρέπει να χαρακτηριστεί ως ονομασία προέλευσης, εκτίμηση που στηρίζεται στο εθνικό δίκαιο και στην οποία βασίζονται το δεύτερο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα που υποβάλλονται με την παρούσα αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης, συνιστά αναμφίβολα μια υπόθεση εργασίας που διαφέρει σημαντικά από αυτή την οποία αφορούσε το πρώτο προδικαστικό ερώτημα στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Budějovický Budvar και στην οποία βασίζεται επίσης το πρώτο ερώτημα που υποβάλλεται με την παρούσα αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης, δηλαδή ότι πρόκειται για απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης.

66 Δεν μπορεί πάντως να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να πρόκειται στην πραγματικότητα για δύο διαφορετικές περιπτώσεις, από τις οποίες καμία να μην είναι καταρχήν δυνατό να αποκλειστεί, και να μη θέλει το αιτούν δικαστήριο, σε αυτή τη φάση, να απορρίψει οριστικά τη δυνατότητα να πρόκειται για απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης, οπότε υπέβαλε το πρώτο ερώτημα για την περίπτωση που καταλήξει, παρά ταύτα, στο συμπέρασμα αυτό.

67 Επιπλέον, ο χαρακτηρισμός της ονομασίας Bud, όπως προστατεύεται από τις επίμαχες διμερείς συνθήκες, ως ονομασίας προέλευσης αφορά ζήτημα αναγόμενο στο εθνικό

δίκαιο και μόνον και μπορεί να προσβληθεί ενώπιον των ανώτερων δικαστηρίων, τα οποία μάλιστα εξέδωσαν στο παρελθόν ορισμένες αποφάσεις που δέχθηκαν ρητά έναν άλλο χαρακτηρισμό.

68 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι δεν αποδεικνύεται ότι το πρώτο ερώτημα είναι υποθετικής φύσης. Επομένως, το τεκμήριο λυσιτέλειας των αιτήσεων έκδοσης προδικαστικής απόφασης δεν ανατρέπεται από τις αμφιβολίες που εξέφρασε η Budvar.

69 Συνεπώς, το πρώτο προδικαστικό ερώτημα είναι παραδεκτό.

Επί της ουσίας

70 Με το πρώτο ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να του διευκρινιστεί η σκέψη 101 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar.

71 Επισημαίνεται ευθύς εξαρχής ότι το πρώτο αυτό ερώτημα αφορά την προστασία της ονομασίας Bud ως απλής ένδειξης γεωγραφικής προέλευσης δυνάμει των επίμαχων διμερών συνθηκών, οι οποίες συνήφθησαν στις 11 Ιουνίου 1976 και στις 7 Ιουνίου 1979 μεταξύ της Δημοκρατίας της Αυστρίας και της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Τσεχοσλοβακίας. Πρόκειται συνεπώς για διμερείς συνθήκες που συνήφθησαν πολύ πριν από την προσχώρηση της Τσεχικής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Η υπόθεση της κύριας δίκης δεν αφορά συνεπώς την περίπτωση των διμερών συνθηκών που συνάπτονται σε χρονικό σημείο κατά το οποίο τα ενδιαφερόμενα κράτη είναι πράγματι κράτη μέλη.

72 Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, η εν λόγω σκέψη 101 πρέπει να ενταχθεί στο πλαίσιο της ανάλυσης του Δικαστηρίου της οποίας η σκέψη αυτή αποτελεί αναπόσπαστο μέρος.

73 Υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο, με τη σκέψη 54 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar, τόνισε ότι το πρώτο ερώτημα στην υπόθεση εκείνη αφορούσε την υπόθεση εργασίας ότι η ονομασία Bud αποτελεί απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης, ήτοι ονομασία ως προς την οποία δεν υφίσταται άμεση σχέση μεταξύ, αφενός, συγκεκριμένης ποιότητας, της φήμης ή άλλου χαρακτηριστικού του προϊόντος και, αφετέρου, της συγκεκριμένης γεωγραφικής του προέλευσης και η οποία, επομένως, δεν εμπίπτει στο άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του κανονισμού 2081/92 (βλ. απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2000, C-312/98, Warsteiner Brauerei, Συλλογή 2000, σ. I-9187, σκέψεις 43 και 44), ονομασία η οποία, επιπλέον, δεν αποτελεί καθεαυτή γεωγραφικό όρο, αλλά είναι ωστόσο πρόσφορη να ενημερώσει τον καταναλωτή ότι το προϊόν που φέρει την ονομασία αυτή προέρχεται από ορισμένο τόπο, ορισμένη περιοχή ή ορισμένη χώρα (βλ. απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 1992, C-3/91, Exportur, Συλλογή 1992, σ. I-5529, σκέψη 11).

74 Με βάση αυτή την υπόθεση εργασίας, το Δικαστήριο εξέτασε κατά πόσον η απόλυτη προστασία, δηλαδή ανεξάρτητα από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλάνησης, μιας απλής και έμμεσης ένδειξης γεωγραφικής προέλευσης, όπως είναι η προστασία που παρέχουν στην ονομασία Bud οι επίμαχες διμερείς συνθήκες, μπορεί, εφόσον ενέχει περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων (προπαρατεθείσα απόφαση Budějovický Budvar, σκέψη 97), να δικαιολογηθεί βάσει του κοινοτικού δικαίου.

75 Με τη σκέψη 99 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar, το Δικαστήριο υπενθύμισε ότι, όσον αφορά την προστασία που παρέχεται από διμερή σύμβαση έχουσα κατ' ουσίαν τον ίδιο χαρακτήρα με την επίμαχη στην κύρια δίκη σύμβαση, έχει ήδη δεχτεί ότι ο στόχος μιας τέτοιας σύμβασης, ο οποίος συνίσταται στο να εμποδίζονται οι παραγωγοί ενός συμβαλλόμενου κράτους να χρησιμοποιούν γεωγραφικές ονομασίες άλλου κράτους, εκμεταλλευόμενοι με τον τρόπο αυτόν τη φήμη η οποία συνδέεται με τα προϊόντα των επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες σε περιοχές ή τόπους τους οποίους προσδιορίζουν οι ονομασίες αυτές, κατατείνει στη διασφάλιση της ευθύτητας του ανταγωνισμού και ότι ο στόχος αυτός μπορεί να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στην προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ, αρκεί οι εν λόγω ονομασίες να μην έχουν καταστεί,

κατά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος της σύμβασης αυτής ή μεταγενέστερα, ονομασίες γένους στο κράτος προέλευσης (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Exportur, σκέψη 37, και απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999, C-87/97, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, Συλλογή 1999, σ. I-1301, σκέψη 20).

76 Με τη σκέψη 100 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar, το Δικαστήριο προέβη στη διαπίστωση ότι, όπως προκύπτει ιδίως από τα άρθρα 1, 2 και 6 της διμερούς σύμβασης, ο στόχος αυτός αποτελεί το θεμέλιο του συστήματος προστασίας που καθιερώνεται με τις επίμαχες διμερείς συνθήκες.

77 Κατόπιν των σκέψεων αυτών, το Δικαστήριο αποφάνθηκε, με τη σκέψη 101 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar, ότι, εφόσον από τις έρευνες του αιτούντος δικαστηρίου προκύψει ότι, σύμφωνα με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, η ονομασία Bud προσδιορίζει μια περιοχή ή έναν τόπο της εν λόγω επικράτειας και η προστασία της δικαιολογείται εκεί βάσει των κριτηρίων του άρθρου 30 ΕΚ, το άρθρο αυτό δεν εμποδίζει ούτε την επέκταση της εν λόγω προστασίας στο έδαφος ενός κράτους μέλους, όπως, εν προκειμένω, της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

78 Όσον αφορά, πρώτον, την περιλαμβανόμενη στην εν λόγω σκέψη αναφορά στις πραγματικές συνθήκες και στις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, η φράση αυτή πρέπει να ερμηνευθεί εντός του ιδιαίτερου πλαισίου του μηχανισμού προστασίας της ονομασίας Bud δυνάμει των επίμαχων διμερών συνθηκών, το οποίο συνίσταται στο γεγονός ότι ο μηχανισμός αυτός, όπως και ο μηχανισμός που ήταν το αντικείμενο της προπαρατεθείσας απόφασης Exportur, στηρίζεται στην επέκταση της προστασίας που προβλέπεται στο κράτος μέλος προέλευσης, εν προκειμένω στην Τσεχική Δημοκρατία, στο κράτος μέλος εισαγωγής, εν προκειμένω στη Δημοκρατία της Αυστρίας.

79 Το χαρακτηριστικό του μηχανισμού αυτού είναι ότι, κατά παρέκκλιση από την αρχή της εδαφικότητας, η παρεχόμενη προστασία καθορίζεται σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους προέλευσης και τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στο κράτος αυτό (προπαρατεθείσα απόφαση Exportur, σκέψεις 12, 13 και 38).

80 Κατά συνέπεια, το ζήτημα αν η ονομασία Bud αποτελεί απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης πρέπει να επιλυθεί από το αιτούν δικαστήριο με βάση τις εν λόγω συνθήκες και αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία.

81 Ειδικότερα, όπως υπενθύμισε το Δικαστήριο με τη σκέψη 54 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar, μια απλή ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης έχει έμμεσο χαρακτήρα, αν δεν αποτελεί καθεαυτή γεωγραφικό όρο, αλλά είναι τουλάχιστον πρόσφορη να ενημερώσει τον καταναλωτή ότι το προϊόν που φέρει την ονομασία αυτή προέρχεται από ορισμένο τόπο, ορισμένη περιοχή ή ορισμένη χώρα.

82 Το συμπέρασμα επομένως είναι ότι, για να εξακριβωθεί κατά πόσο μια ονομασία όπως η Bud μπορεί να θεωρηθεί ως απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης, της οποίας η προστασία δυνάμει των επίμαχων διμερών συνθηκών να είναι δικαιολογημένη βάσει των κριτηρίων του άρθρου 30 ΕΚ, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει κατά πόσον, σύμφωνα με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, η ονομασία αυτή, ακόμη και αν δεν αποτελεί καθεαυτή γεωγραφικό όρο, είναι τουλάχιστον πρόσφορη να ενημερώσει τον καταναλωτή ότι το προϊόν που φέρει την ονομασία αυτή προέρχεται από ορισμένη περιοχή ή ορισμένο τόπο της τσεχικής επικράτειας.

83 Αντίθετα, αν από την εξέταση αυτή προκύψει ότι η επίμαχη ονομασία δεν έχει την ελάχιστη αυτή ικανότητα να παραπέμπει συνειρμικά στη γεωγραφική προέλευση του οικείου προϊόντος, η προστασία της δεν θα δικαιολογείται για λόγους αναγόμενους στην προστασία της εμπορικής και βιομηχανικής ιδιοκτησίας κατά το άρθρο 30 ΕΚ και θα είναι καταρχήν αντίθετη προς το άρθρο 28 ΕΚ, εκτός αν συντρέχει άλλος δικαιολογητικός λόγος (προπαρατεθείσα απόφαση Budějovický Budvar, σκέψεις 107 έως 111).

84 Όσον αφορά, δεύτερον, το σημείο της σκέψης 101 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar, όπου αναφέρεται ότι η προστασία της ονομασίας Bud πρέπει να δικαιολογείται βάσει των κριτηρίων του άρθρου 30 ΕΚ, από τα παραπάνω συνάγεται ότι το αιτούν δικαστήριο πρέπει επιπλέον να εξακριβώσει, σε συνάρτηση επίσης με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, κατά πόσον η επίμαχη στην κύρια δίκη ονομασία, όπως εκτίθεται στη σκέψη 99 της εν λόγω απόφασης, έχει καταστεί, κατά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος των επίμαχων διμερών συνθηκών ή μεταγενέστερα, ονομασία γένους στο κράτος μέλος αυτό, αφού το Δικαστήριο δέχτηκε, με τις σκέψεις 99 και 100 της ίδιας απόφασης, ότι ο

στόχος του συστήματος προστασίας που έχουν καθιερώσει οι επίμαχες διμερείς συνθήκες εμπίπτει στην προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ.

85 Επισημαίνεται εξάλλου ότι, αν από τις εξακριβώσεις στις οποίες αναφέρονται οι σκέψεις 82 και 84 της παρούσας απόφασης προκύψει ότι, σύμφωνα με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, η επίμαχη στην κύρια δίκη ονομασία Bud είναι τουλάχιστον πρόσφορη να ενημερώσει τον καταναλωτή ότι το προϊόν που φέρει την ονομασία αυτή προέρχεται από ορισμένη περιοχή ή ορισμένο τόπο της τσεχικής επικράτειας και ότι, σύμφωνα με τις ίδιες αυτές πραγματικές συνθήκες και αντιλήψεις, η ονομασία αυτή δεν έχει καταστεί, κατά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος των επίμαχων διμερών συνθηκών ή μεταγενέστερα, ονομασία γένους στο κράτος μέλος αυτό, το συμπέρασμα θα είναι ότι τα άρθρα 28 ΕΚ και 30 ΕΚ δεν απαγορεύουν την εθνική προστασία μιας τέτοιας απλής γεωγραφικής ένδειξης προέλευσης ούτε άλλωστε την επέκταση της προστασίας αυτής, βάσει διμερούς συνθήκης, στο έδαφος άλλου κράτους μέλους (βλ., επ' αυτού, προπαρατεθείσα απόφαση Budějovický Budvar, σκέψεις 101 και 102 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

86 Με το τρίτο μέρος του πρώτου ερωτήματος, το οποίο ενδείκνυται να εξεταστεί αμέσως παρακάτω, το αιτούν δικαστήριο θέτει στο Δικαστήριο αφενός το ζήτημα αν έχει την υποχρέωση να διατάξει, στο πλαίσιο των εξακριβώσεων τις οποίες πρέπει να διεξαγάγει, τη διενέργεια δημοσκόπησης μεταξύ των καταναλωτών, προκειμένου να προσδιοριστούν οι αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, και αφετέρου το ζήτημα σε ποιο βαθμό η ονομασία πρέπει να είναι γνωστή και να μπορεί να συσχετιστεί με τον οικείο τόπο.

87 Δεν αμφισβητείται επ' αυτού ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν περιλαμβάνει καμία ιδιαίτερη διάταξη.

88 Όταν όμως δεν υπάρχει σχετική κοινοτική ρύθμιση, εναπόκειται στην εσωτερική έννομη τάξη κάθε κράτους μέλους να ορίσει τα αρμόδια δικαιοδοτικά όργανα και να ρυθμίσει τις δικονομικές προϋποθέσεις για την άσκηση των ενδίκων μέσων και βοηθημάτων που αποσκοπούν στην κατοχύρωση της προστασίας των δικαιωμάτων που αντλούν οι πολίτες από την απευθείας εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου, αρκεί οι προϋποθέσεις αυτές να μην είναι λιγότερο ευνοϊκές από εκείνες που αφορούν

παρόμοια ένδικα βοηθήματα της εσωτερικής έννομης τάξης (αρχή της ισοδυναμίας) και να μην καθιστούν αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων που απονέμει η κοινοτική έννομη τάξη (αρχή της αποτελεσματικότητας) (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2008, C-2/06, Kempter, Συλλογή 2008, σ. I-411, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

89 Κατά συνέπεια, εφόσον δεν υπάρχει καμία σχετική κοινοτική διάταξη, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να αποφασίσει, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία του, αν πρέπει να διατάξει τη διεξαγωγή δημοσκόπησης για να αποκτήσει σαφή εικόνα των πραγματικών συνθηκών και των αντιλήψεων που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, προκειμένου να εξακριβώσει αν η ονομασία Bud μπορεί να χαρακτηριστεί ως απλή και έμμεση γεωγραφική ένδειξη προέλευσης και δεν έχει καταστεί έννοια γένους στο εν λόγω κράτος μέλος. Με βάση επίσης την εθνική νομοθεσία θα πρέπει το αιτούν δικαστήριο, εφόσον κρίνει αναγκαίο να διατάξει τη διεξαγωγή δημοσκόπησης, να προσδιορίσει, ενόψει των εξακριβώσεων αυτών, το ποσοστό των καταναλωτών που θα θεωρούσε αρκούντως σημαντικό (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 16ης Ιουλίου 1998, C-210/96, Gut Springenheide και Tusky, Συλλογή 1998, σ. I-4657, σκέψεις 35 και 36).

90 Τέλος, με το τέταρτο μέρος του πρώτου ερωτήματος, το οποίο ενδείκνυται να εξεταστεί τελευταίο, το αιτούν δικαστήριο θέτει το ζήτημα αν από τη σκέψη 101 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar, και ειδικότερα από την αναφορά στις πραγματικές συνθήκες που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, η οποία περιέχεται στη σκέψη αυτή, συνάγεται ότι πρέπει να τεθούν συγκεκριμένες προϋποθέσεις για την ποιότητα και τη διάρκεια της χρήσης μιας ονομασίας, δηλαδή αν η ονομασία αυτή πρέπει να έχει χρησιμοποιηθεί στην πράξη ως γεωγραφική ένδειξη στο κράτος μέλος προέλευσης από περισσότερες της μιας επιχειρήσεις και όχι, όπως συμβαίνει με την επίμαχη στην κύρια δίκη ονομασία, από μία μόνον επιχείρηση και μόνον ως σήμα.

91 Στο σημείο αυτό επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η σκέψη 101 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar, εφόσον εξεταστεί στο πλαίσιο του συλλογισμού στον οποίο βασίστηκε η απάντηση στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα της υπόθεσης επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση (βλ. σκέψεις 73 έως 77 της παρούσας απόφασης), δεν μπορεί να αποτελέσει έρεισμα για την άποψη ότι το άρθρο 30 ΕΚ συνεπάγεται συγκεκριμένες προϋποθέσεις ως προς την ποιότητα και τη διάρκεια της χρήσης μιας ονομασίας στο κράτος μέλος προέλευσης, προκειμένου η προστασία της να είναι

δικαιολογημένη για λόγους αναγόμενους στην προστασία της εμπορικής και βιομηχανικής ιδιοκτησίας, υπό την έννοια του εν λόγω άρθρου.

92 Συγκεκριμένα, από τη συνδυασμένη ερμηνεία των σκέψεων 54 και 99 έως 101 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar προκύπτει ότι το άρθρο 30 ΕΚ δεν απαγορεύει την βάσει των επίμαχων διμερών συνθηκών επέκταση της ειδικής προστασίας της ονομασίας Bud στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, πέρα από την Τσεχική Δημοκρατία, αφού ο στόχος της προστασίας αυτής εμπίπτει στην προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου, εφόσον πάντως έχει εξακριβωθεί ότι, σύμφωνα με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, η ονομασία αυτή μπορεί να χαρακτηριστεί ως απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης και δεν έχει καταστεί ονομασία γένους στο κράτος μέλος αυτό.

93 Κατά συνέπεια, το άρθρο 30 ΕΚ, όπως έχει ερμηνευτεί με τη σκέψη 101 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar, δεν επιβάλλει καμία συγκεκριμένη προϋπόθεση ως προς την ποιότητα και τη διάρκεια της χρήσης μιας ονομασίας στο κράτος μέλος προέλευσης, προκειμένου η προστασία της να είναι δικαιολογημένη σύμφωνα με το άρθρο αυτό. Το ζήτημα αν ισχύει κάποια τέτοια προϋπόθεση στην υπόθεση της κύριας δίκης πρέπει να επιλυθεί από το αιτούν δικαστήριο με βάση την εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία, και ειδικότερα το καθεστώς προστασίας που προβλέπουν οι επίμαχες διμερείς συνθήκες.

94 Κατόπιν των ανωτέρω, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι από τη σκέψη 101 της προπαρατεθείσας απόφασης Budějovický Budvar συνάγονται τα εξής:

— Για να διαπιστωθεί κατά πόσο μια ονομασία όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη μπορεί να θεωρηθεί ως απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης, της οποίας η προστασία δυνάμει των επίμαχων διμερών συνθηκών να είναι δικαιολογημένη βάσει των κριτηρίων του άρθρου 30 ΕΚ, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει κατά πόσον, σύμφωνα με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, η ονομασία αυτή, ακόμη και αν δεν αποτελεί καθεαυτή γεωγραφικό όρο, είναι τουλάχιστον

πρόσφορη να ενημερώσει τον καταναλωτή ότι το προϊόν που φέρει την ονομασία αυτή προέρχεται από ορισμένη περιοχή ή ορισμένο τόπο της τσεχικής επικράτειας.

— Το αιτούν δικαστήριο πρέπει επιπλέον να εξακριβώσει, σε συνάρτηση και πάλι με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, κατά πόσον, όπως εκτίθεται στη σκέψη 99 της εν λόγω απόφασης, η επίμαχη στην κύρια δίκη ονομασία κατέστη, κατά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος των επίμαχων διμερών συνθηκών ή μεταγενέστερα, ονομασία γένους στο κράτος μέλος αυτό, αφού το Δικαστήριο δέχτηκε, με τις σκέψεις 99 και 100 της ίδιας απόφασης, ότι ο στόχος του συστήματος προστασίας που έχουν καθιερώσει οι επίμαχες διμερείς συνθήκες εμπίπτει στην προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ.

— Εφόσον δεν υπάρχει καμία σχετική κοινοτική διάταξη, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να αποφασίσει, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία του, αν πρέπει να διατάξει τη διεξαγωγή δημοσκόπησης για να αποκτήσει σαφή εικόνα των πραγματικών συνθηκών και των αντιλήψεων που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, προκειμένου να εξακριβώσει αν η επίμαχη ονομασία Bud μπορεί να χαρακτηριστεί ως απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης και δεν έχει καταστεί έννοια γένους στο εν λόγω κράτος μέλος. Με βάση επίσης την εθνική νομοθεσία θα πρέπει το αιτούν δικαστήριο, εφόσον κρίνει αναγκαίο να διατάξει τη διεξαγωγή δημοσκόπησης, να προσδιορίσει, ενόψει των εξακριβώσεων αυτών, το ποσοστό των καταναλωτών που θα θεωρούσε αρκούντως σημαντικό.

— Το άρθρο 30 ΕΚ δεν επιβάλλει καμία συγκεκριμένη προϋπόθεση ως προς την ποιότητα και τη διάρκεια της χρήσης μιας ονομασίας στο κράτος μέλος προέλευσης, προκειμένου η προστασία της να είναι δικαιολογημένη σύμφωνα με το άρθρο αυτό. Το ζήτημα αν ισχύει κάποια τέτοια προϋπόθεση στην υπόθεση της κύριας δίκης πρέπει να επιλυθεί από το αιτούν δικαστήριο με βάση την εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία, και ειδικότερα το καθεστώς προστασίας που προβλέπουν οι επίμαχες διμερείς συνθήκες.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

95 Με το δεύτερο ερώτημα το αιτούν δικαστήριο θέτει κατ' ουσίαν το ζήτημα αν το κοινοτικό καθεστώς προστασίας που προβλέπει ο κανονισμός 510/2006 έχει αποκλειστικό χαρακτήρα, πράγμα που θα σήμαινε ότι ο κανονισμός αυτός απαγορεύει την εφαρμογή του καθεστώτος προστασίας που προκύπτει από συνθήκες οι οποίες δεσμεύουν δύο κράτη μέλη, όπως είναι οι επίμαχες διμερείς συνθήκες, και που παρέχει σε μια ονομασία, η οποία αναγνωρίζεται από τη νομοθεσία ενός κράτους μέλους ως ονομασία προέλευσης, προστασία σε άλλο κράτος μέλος, εντός του οποίου προβάλλεται η αξίωση προστασίας, εφόσον για την ονομασία προέλευσης αυτή δεν έχει υποβληθεί αίτηση καταχώρισης δυνάμει του εν λόγω κανονισμού.

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

96 Υπενθυμίζεται ευθύς εξαρχής, πρώτον, ότι, κατά το αιτούν δικαστήριο, όπως εκτέθηκε στις σκέψεις 51 και 52 της παρούσας απόφασης, το ερώτημα αυτό λαμβάνει ως υπόθεση εργασίας ότι η ονομασία Bud προστατεύεται στην Τσεχική Δημοκρατία ως ονομασία προέλευσης και όχι ως απλή ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης.

97 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι, αφότου το Δικαστήριο εξέδωσε την προπαρατεθείσα απόφαση Budějovický Budvar, η Τσεχική Δημοκρατία έχει προσχωρήσει στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

98 Κατά συνέπεια, αφού οι επίμαχες διμερείς συνθήκες αφορούν πλέον δύο κράτη μέλη, οι διατάξεις τους δεν μπορούν να εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ αυτών των κρατών αν είναι αντίθετες προς το κοινοτικό δίκαιο, και συγκεκριμένα προς τους κανόνες της Συνθήκης που διέπουν την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων (βλ. συναφώς, μεταξύ άλλων, απόφαση της 20ής Μαΐου 2003, C-469/00, Ravil, Συλλογή 2003, σ. I-5053, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

99 Επισημαίνεται επίσης ότι το άρθρο 307 ΕΚ δεν εφαρμόζεται στις εν λόγω συμβάσεις, εφόσον κανένα τρίτο κράτος δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος (απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 235/87, Matteucci, Συλλογή 1988, σ. 5589, σκέψη 21).

100 Τρίτον, υπενθυμίζεται ότι, κατά το αιτούν δικαστήριο, η εν λόγω ονομασία έχει καταχωριστεί ως ονομασία προέλευσης και εξακολουθεί να προστατεύεται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας.

101 Επιβάλλεται συναφώς η παρατήρηση ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, αντίθετα από ό,τι η Τσεχική Δημοκρατία, δεν μετέχει στον διακανονισμό αυτόν, οπότε δεν είναι δυνατή η επίκληση στην Αυστρία της προστασίας που προβλέπει ο εν λόγω διακανονισμός.

102 Επομένως, στην υπόθεση της κύριας δίκης δεν τίθεται το ζήτημα αν ο αποκλειστικός χαρακτήρας του κανονισμού 510/2006 απαγορεύει την τυχόν προστασία της επίμαχης στην κύρια δίκη ονομασίας δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας.

103 Κατά το αιτούν δικαστήριο, δεδομένου ότι ο ορισμός που δίδει το άρθρο 2, παράγραφος 1, του Διακανονισμού της Λισαβόνας στην έννοια της ονομασίας προέλευσης συμπίπτει ουσιαστικά με τον ορισμό που δίδει το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 510/2006, η ονομασία Bud αποτελεί ονομασία προέλευσης κατά την έννοια του εν λόγω κανονισμού.

104 Δεν αμφισβητείται ότι για την ονομασία Bud δεν έχει υποβληθεί μέχρι σήμερα καμία αίτηση καταχώρισης βάσει του κανονισμού 510/2006. Ούτε αμφισβητείται ότι δεν έχει διαβιβαστεί στην Επιτροπή καμία αίτηση καταχώρισης βάσει του κανονισμού 2081/92, στο πλαίσιο των μεταβατικών διατάξεων που πρόβλεψε ο κανονισμός 918/2004 για τις ονομασίες προέλευσης και τις γεωγραφικές ενδείξεις που υπήρχαν στα δέκα κράτη που κατέστησαν κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά την προτελευταία διεύρυνσή της.

105 Επομένως, το δεύτερο ερώτημα λαμβάνει ως υπόθεση εργασίας ότι η προστασία της ονομασίας Bud, την οποία αξιώνει στη Δημοκρατία της Αυστρίας η Budvar βάσει των επίμαχων διμερών συνθηκών, παρέχεται λόγω της επέκτασης στο κράτος μέλος αυτό της προστασίας της εν λόγω ονομασίας ως ονομασίας προέλευσης που υπήρχε στην Τσεχική Δημοκρατία, ενώ παράλληλα η ονομασία αυτή ανταποκρίνεται επίσης στον ορισμό της ονομασίας προέλευσης κατά τον κανονισμό 510/2006.

106 Συνεπώς τίθεται ειδικότερα το ζήτημα αν ο κανονισμός 510/2006 έχει αποκλειστικό χαρακτήρα, ώστε να απαγορεύει την εθνική αυτή προστασία καθώς και, συνακόλουθα, την επέκταση της προστασίας αυτής στο έδαφος άλλου κράτους μέλους δυνάμει διμερών συνθηκών.

Απάντηση του Δικαστηρίου

107 Κατά πάγια νομολογία, ο κανονισμός 2081/92 έχει ως σκοπό την εξασφάλιση ομοιόμορφης προστασίας, εντός της Κοινότητας, των γεωγραφικών ενδείξεων στις οποίες αναφέρεται και έχει καθιερώσει την υποχρέωση κοινοτικής καταχώρισής τους, ώστε να μπορούν να προστατεύονται σε κάθε κράτος μέλος (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Budějovický Budvar, σκέψη 74 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

108 Ο σκοπός αυτός προκύπτει από την έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2081/92 (απόφαση της 9ης Ιουνίου 1998, C-129/97 και C-130/97, Chiciak και Fol, Συλλογή 1998, σ. I-3315, σκέψεις 25 και 26), η οποία συμπίπτει κατ' ουσίαν με την έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 510/2006, η οποία αναφέρει τα εξής:

«Θα πρέπει να προβλεφθεί μια κοινοτική προσέγγιση σχετικά με τις ονομασίες προέλευσης και τις γεωγραφικές ενδείξεις. Πράγματι, ένα πλαίσιο κοινοτικών κανόνων που θα περιλαμβάνει ένα καθεστώς προστασίας θα επιτρέψει στις γεωγραφικές ενδείξεις και στις ονομασίες προέλευσης να αναπτυχθούν, δεδομένου ότι το εν λόγω πλαίσιο θα παρέχει, μέσω μιας πιο ομοιόμορφης προσέγγισης, δίκαιο ανταγωνισμό

μεταξύ των παραγωγών προϊόντων που δικαιούνται τις εν λόγω ενδείξεις και θα ενισχύει την αξιοπιστία αυτών των προϊόντων στα μάτια των καταναλωτών.»

109 Το Δικαστήριο τόνισε επίσης ότι η κοινοτική νομοθεσία εμφανίζει γενική τάση προβολής της ποιότητας των προϊόντων στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής, ώστε να ευνοείται η φήμη των εν λόγω προϊόντων, χάρη ιδίως στη χρήση ονομασιών προέλευσης που αποτελούν αντικείμενο ιδιαίτερης προστασίας. Η τάση αυτή συγκεκριμενοποιήθηκε, όσον αφορά τα αγροτικά προϊόντα, με την έκδοση ιδίως του κανονισμού 2081/92, σκοπός του οποίου, σύμφωνα με τις αιτιολογικές σκέψεις του, είναι, μεταξύ άλλων, η ικανοποίηση των προσδοκιών των καταναλωτών σε σχέση με τα προϊόντα ποιότητας και με την εγγύηση της προέλευσής τους από συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή, καθώς και η διευκόλυνση της βελτίωσης του εισοδήματος των παραγωγών, υπό ίσους όρους ανταγωνισμού, οι οποίοι καλούνται να καταβάλουν ως αντάλλαγμα πραγματικές προσπάθειες ποιοτικής βελτίωσης των προϊόντων τους (βλ., επ' αυτού, προπαρατεθείσα απόφαση Ravil, σκέψη 48, και απόφαση της 20ής Μαΐου 2003, C-108/01, Consorzio del Prosciutto di Parma και Salumificio S. Rita, Συλλογή 2003, σ. I-5121, σκέψη 63).

110 Οι ονομασίες προέλευσης εμπίπτουν στα δικαιώματα βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας. Η ισχύουσα ρύθμιση προστατεύει τους δικαιούχους τους από την καταχρηστική χρήση των εν λόγω ονομασιών από τρίτους που επιθυμούν να επωφεληθούν από τη φήμη τους. Οι ονομασίες αυτές έχουν σκοπό να διασφαλίσουν ότι το προϊόν στο οποίο αναφέρονται προέρχεται από καθορισμένη γεωγραφική ζώνη και εμφανίζει ορισμένα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα. Οι ονομασίες αυτές μπορούν να απολαύουν μεγάλης φήμης μεταξύ των καταναλωτών και να αποτελούν για τους παραγωγούς που πληρούν τις προϋποθέσεις για να τις χρησιμοποιούν ένα ουσιώδες μέσο προσέλκυσης πελατείας. Η φήμη των ονομασιών προέλευσης είναι συνάρτηση της εικόνας την οποία έχουν μεταξύ των καταναλωτών. Η δε εικόνα αυτή εξαρτάται ουσιαστικά από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του προϊόντος και γενικότερα από την ποιότητά του. Στην ποιότητα αυτή στηρίζεται τελικά η φήμη του προϊόντος. Από την άποψη του καταναλωτή, η σχέση μεταξύ της φήμης των παραγωγών και της ποιότητας των προϊόντων εξαρτάται, επιπλέον, από την πεποίθησή του ότι τα πωλούμενα υπό την ονομασία προέλευσης προϊόντα είναι γνήσια (προπαρατεθείσες αποφάσεις Ravil, σκέψη 49, και Consorzio del Prosciutto di Parma και Salumificio S. Rita, σκέψη 64).

111 Κατά συνέπεια, ο κανονισμός 510/2006, ο οποίος εκδόθηκε βάσει του άρθρου 37 ΕΚ, συνιστά ένα μέσο της κοινής γεωργικής πολιτικής που αποσκοπεί κυρίως στην παροχή στους καταναλωτές της εγγύησης ότι τα γεωργικά προϊόντα που καλύπτονται από γεωγραφική ένδειξη που έχει καταχωριστεί δυνάμει του κανονισμού αυτού εμφανίζουν, λόγω της προέλευσής τους από συγκεκριμένη γεωγραφική ζώνη, ορισμένα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και, επομένως, παρέχουν εγγύηση ποιότητας που οφείλεται στη γεωγραφική προέλευσή τους, με σκοπό αφενός να δοθεί στους παραγωγούς γεωργικών προϊόντων που έχουν καταβάλει πραγματικές προσπάθειες ποιοτικής βελτίωσης των προϊόντων τους η δυνατότητα, ως αντάλλαγμα, να βελτιώσουν το εισόδημά τους και αφετέρου να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να επωφελούνται τρίτοι καταχρηστικά από τη φήμη που δημιουργεί η ποιότητα των προϊόντων αυτών.

112 Αν όμως τα κράτη μέλη είχαν τη δυνατότητα να επιτρέπουν στους παραγωγούς τους να χρησιμοποιούν εντός της εθνικής επικράτειας, βασιζόμενοι σε δικαίωμα εθνικού δικαίου που ενδέχεται να ανταποκρίνεται σε λιγότερο αυστηρές προϋποθέσεις από τις επιβαλλόμενες στο πλαίσιο του κανονισμού 510/2006 σε σχέση με τα οικεία προϊόντα, κάποια από τις ενδείξεις ή τα σύμβολα των οποίων η χρήση επιτρέπεται, κατά το άρθρο 8 του κανονισμού αυτού, μόνο για τις ονομασίες που καταχωρίζονται σύμφωνα με τον εν λόγω κανονισμό, θα διακυβευόταν η εν λόγω εγγύηση ποιότητας, η οποία αποτελεί τη βασική λειτουργία που επιτελούν τα δικαιώματα που παρέχονται δυνάμει του κανονισμού 510/2006, πράγμα που θα διακύβευε επίσης την επίτευξη, εντός της εσωτερικής αγοράς, του σκοπού ενός δίκαιου ανταγωνισμού μεταξύ των παραγωγών προϊόντων που καλύπτονται από τέτοιες ενδείξεις ή τέτοια σύμβολα και θα μπορούσε ειδικότερα να θίξει τα δικαιώματα που πρέπει να παρέχονται μόνον στους παραγωγούς που έχουν καταβάλει πραγματικές προσπάθειες ποιοτικής βελτίωσης των προϊόντων τους με σκοπό να μπορούν να χρησιμοποιούν γεωγραφική ένδειξη που έχει καταχωριστεί δυνάμει του κανονισμού αυτού.

113 Αυτός ο κίνδυνος διακύβευσης του βασικού σκοπού της διασφάλισης της ποιότητας των οικείων γεωργικών προϊόντων είναι ιδιαίτερα σοβαρός για τον λόγο ότι, όπως τόνισε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 111 των προτάσεών του, δεν έχει θεσπιστεί παράλληλα, αντίθετα από ό,τι έχει συμβεί με τα σήματα, κανένα κοινοτικό μέτρο εναρμόνισης των τυχόν ισχυόντων εθνικών συστημάτων προστασίας των γεωγραφικών ενδείξεων.

114 Το συμπέρασμα επομένως είναι ότι σκοπός του κανονισμού 510/2006 δεν είναι να θεσπίσει, ενόσω θα εξακολουθούν να ισχύουν οι εθνικοί κανόνες, ένα συμπληρωματικό καθεστώς προστασίας των ειδικών γεωγραφικών ενδείξεων, όπως συνέβη π.χ. με τον κανονισμό (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), αλλά να προβλέψει ένα ομοιόμορφο και αποκλειστικό καθεστώς προστασίας των ενδείξεων αυτών.

115 Πολλά χαρακτηριστικά του καθεστώτος προστασίας που προβλέπουν οι κανονισμοί 2081/92 και 510/2006 συνηγορούν επίσης υπέρ του αποκλειστικού χαρακτήρα του εν λόγω καθεστώτος προστασίας.

116 Πρώτον, αντίθετα από ό,τι συμβαίνει με άλλα κοινοτικά καθεστώτα προστασίας δικαιωμάτων βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας, όπως είναι το καθεστώς προστασίας των σημάτων δυνάμει του κανονισμού 40/94 ή των φυτικών ποικιλιών δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, για τα κοινοτικά δικαιώματα επί φυτικών ποικιλιών (ΕΕ L 227, σ. 1), η διαδικασία καταχώρισης που προβλέπουν οι κανονισμοί 2081/92 και 510/2006 βασίζεται στην κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους και της Επιτροπής, αφού η Επιτροπή δεν μπορεί να λάβει την απόφαση να καταχωρίσει μια ονομασία παρά μόνον αν το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος τής έχει υποβάλει σχετική αίτηση, η οποία πάλι δεν μπορεί να υποβληθεί παρά μόνον αν το κράτος μέλος έχει ελέγξει την αιτιολογία της (απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 2001, C-269/99, Carl Kühne κ.λπ., Συλλογή 2001, σ. I-9517, σκέψη 53).

117 Οι εθνικές διαδικασίες καταχώρισης είναι επομένως ενσωματωμένες στην κοινοτική διαδικασία λήψης της απόφασης και αποτελούν ουσιώδες τμήμα της. Οι εν λόγω διαδικασίες δεν έχουν δυνατότητα ύπαρξης εκτός του κοινοτικού καθεστώτος προστασίας.

118 Όσον αφορά την κοινοτική διαδικασία καταχώρισης, πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη ότι το άρθρο 5, παράγραφος 6, του κανονισμού 510/2006, το οποίο συμπίπτει κατ' ουσίαν με το άρθρο 5, παράγραφος 5, του κανονισμού 2081/92, το οποίο προστέθηκε στον εν λόγω κανονισμό από τον κανονισμό 535/97, ορίζει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να χορηγούν, με αποκλειστική ευθύνη τους, μεταβατική εθνική προστασία μέχρι να ληφθεί απόφαση επί της αίτησης καταχώρισης.

119 Το Δικαστήριο έχει εξάλλου δεχτεί συναφώς ότι από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι, εντός του συστήματος που καθιέρωσε ο κανονισμός 2081/92, οσάκις τα κράτη μέλη είναι αρμόδια για τη λήψη αποφάσεων, έστω και προσωρινών, που παρεκκλίνουν από τις διατάξεις του κανονισμού αυτού, η αρμοδιότητα αυτή απορρέει από ρητούς κανόνες (προπαρατεθείσα απόφαση Chiciak και Fol, σκέψη 32).

120 Όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 102 των προτάσεών του, μια διάταξη αυτού του είδους δεν θα είχε νόημα, αν τα κράτη μέλη μπορούσαν να διατηρήσουν σε ισχύ τα δικά τους συστήματα προστασίας των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων κατά την έννοια του κανονισμού 2081/92, με αποτέλεσμα τη συνύπαρξη των συστημάτων αυτών με τον κανονισμό 510/2006.

121 Δεύτερον, ο αποκλειστικός χαρακτήρας του καθεστώτος προστασίας που προβλέπουν οι κανονισμοί 2081/92 και 510/2006 αποδεικνύεται επίσης από τις μεταβατικές διατάξεις που προβλέπονται για τις υπάρχουσες εθνικές ονομασίες, όπως είναι η επίμαχη στην κύρια δίκη τσεχική ονομασία Bud.

122 Για παράδειγμα, το άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92 πρόβλεψε τη λεγόμενη απλουστευμένη διαδικασία καταχώρισης των εθνικών ονομασιών που προστατεύονταν κατά νόμο στο κράτος μέλος που θα υπέβαλλε τη σχετική αίτηση καταχώρισης ή των ονομασιών που είχαν καθιερωθεί με τη χρήση, εφόσον στο οικείο κράτος μέλος δεν υφίστατο σύστημα προστασίας (απόφαση της 25ης Ιουνίου 2002, C-66/00, Bigi, Συλλογή 2002, σ. I-5917, σκέψη 28).

123 Προβλεπόταν ότι, αν η αίτηση καταχώρισής τους υποβαλλόταν εντός έξι μηνών, η εθνική προστασία τους μπορούσε, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να διατηρηθεί για μια μεταβατική πενταετή περίοδο, σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, η οποία στη συνέχεια παρατάθηκε, με τον κανονισμό 535/97, κατά μία ακόμη πενταετία.

124 Δεδομένου ότι το ειδικό αυτό καθεστώς για τη μεταβατική προστασία των εθνικών ονομασιών που ήδη υπήρχαν καταργήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 15, του κανονισμού 692/2003, η Επιτροπή πρόβλεψε, με τον κανονισμό 918/2004, ορισμένες μεταβατικές διατάξεις για την εθνική προστασία των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων που υπήρχαν στα δέκα κράτη που κατέστησαν κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά την προτελευταία διεύρυνσή της, διατάξεις που θεσπίστηκαν με πρότυπο τις αντίστοιχες διατάξεις που ίσχυαν για τα δεκαπέντε παλαιά κράτη μέλη.

125 Οι μεταβατικές αυτές διατάξεις έχουν ιδιαίτερη σημασία εν προκειμένω, διότι η ονομασία Bud υφίστατο τότε, κατά το αιτούν δικαστήριο, ως ειδική γεωγραφική ένδειξη στην Τσεχική Δημοκρατία.

126 Με τον κανονισμό 918/2004 προβλέφθηκε ότι η εθνική προστασία των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων, κατά την έννοια του κανονισμού 2081/92, οι οποίες υπήρχαν στα δέκα νέα κράτη μέλη στις 30 Απριλίου 2004 μπορούσε να διατηρηθεί σε ισχύ επί έξι μήνες. Εντούτοις, αφού δεν υπήρχε πλέον η απλουστευμένη διαδικασία, ο εν λόγω κανονισμός πρόβλεπε ότι, αν η αίτηση καταχώρισης είχε διαβιβαστεί εντός της εξάμηνης αυτής προθεσμίας, η εθνική προστασία μπορούσε να διατηρηθεί σε ισχύ μέχρι την έκδοση απόφασης από την Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 2081/92.

127 Ο εν λόγω κανονισμός επιβεβαιώνει συνεπώς, ως προς τα δέκα νέα κράτη μέλη, αυτό που ίσχυε ήδη για τα δεκαπέντε παλαιά κράτη μέλη, δηλαδή ότι η εθνική προστασία των υπαρχουσών ειδικών γεωγραφικών ενδείξεων επιτρέπεται μόνο εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις των μεταβατικών κανόνων δικαίου που έχουν προβλεφθεί ειδικά για τις ενδείξεις αυτές, μεταξύ των οποίων καταλέγεται και η προϋπόθεση υποβολής της αίτησης καταχώρισης εντός εξάμηνης προθεσμίας, πράγμα που παρέλειψαν να πράξουν οι τσεχικές αρχές σχετικά με την επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης ονομασία Bud.

128 Οι ειδικές αυτές ρυθμίσεις, και ιδιαίτερα το γεγονός ότι επιτράπηκε ρητά στα κράτη μέλη, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να διατηρήσουν προσωρινά σε ισχύ την εθνική προστασία των υπαρχουσών ειδικών γεωγραφικών ενδείξεων, δεν θα είχαν νόημα, αν το κοινοτικό καθεστώς προστασίας των ενδείξεων αυτών δεν είχε αποκλειστικό χαρακτήρα, οπότε τα κράτη μέλη θα εξακολουθούσαν, ούτως ή άλλως, να έχουν απεριόριστα την ευχέρεια να διατηρούν σε ισχύ αυτά τα εθνικά δικαιώματα.

129 Κατόπιν των ανωτέρω, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το κοινοτικό καθεστώς προστασίας που προβλέπει ο κανονισμός 510/2006 έχει αποκλειστικό χαρακτήρα, πράγμα που σημαίνει ότι ο κανονισμός αυτός απαγορεύει την εφαρμογή του καθεστώτος προστασίας που προκύπτει από συνθήκες οι οποίες δεσμεύουν δύο κράτη μέλη, όπως είναι οι επίμαχες διμερείς συνθήκες, και που παρέχει σε μια ονομασία, η οποία αναγνωρίζεται από τη νομοθεσία ενός κράτους μέλους ως ονομασία προέλευσης, προστασία σε άλλο κράτος μέλος, εντός του οποίου

προβάλλεται η αξίωση προστασίας, εφόσον για την ονομασία προέλευσης αυτή δεν έχει υποβληθεί αίτηση καταχώρισης δυνάμει του εν λόγω κανονισμού.

130 Κατόπιν αυτής της απάντησης στο δεύτερο ερώτημα, δεν χρειάζεται να δοθεί απάντηση στο τρίτο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

131 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

1) Από τη σκέψη 101 της απόφασης της 18ης Νοεμβρίου 2003 στην υπόθεση C-216/01, Budějovický Budvar, συνάγονται τα εξής:

— **Για να διαπιστωθεί κατά πόσο μια ονομασία όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη μπορεί να θεωρηθεί ως απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης, της οποίας η προστασία δυνάμει των επίμαχων στην κύρια δίκη διμερών συνθηκών να είναι δικαιολογημένη βάσει των κριτηρίων του άρθρου 30 ΕΚ, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει κατά πόσον, σύμφωνα με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, η ονομασία αυτή, ακόμη και αν δεν αποτελεί καθεαυτή γεωγραφικό όρο, είναι τουλάχιστον πρόσφορη**

να ενημερώσει τον καταναλωτή ότι το προϊόν που φέρει την ονομασία αυτή προέρχεται από ορισμένη περιοχή ή ορισμένο τόπο της τσεχικής επικράτειας.

— **Το αιτούν δικαστήριο πρέπει επιπλέον να εξακριβώσει, σε συνάρτηση και πάλι με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, κατά πόσον, όπως εκτίθεται στη σκέψη 99 της εν λόγω απόφασης, η επίμαχη στην κύρια δίκη ονομασία κατέστη, κατά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος των επίμαχων διμερών συνθηκών ή μεταγενέστερα, ονομασία γένους στο κράτος μέλος αυτό, αφού το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δέχτηκε, με τις σκέψεις 99 και 100 της ίδιας απόφασης, ότι ο στόχος του συστήματος προστασίας που έχουν καθιερώσει οι επίμαχες διμερείς συνθήκες εμπίπτει στην προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ.**

— **Εφόσον δεν υπάρχει καμία σχετική κοινοτική διάταξη, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να αποφασίσει, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία του, αν πρέπει να διατάξει τη διεξαγωγή δημοσκόπησης για να αποκτήσει σαφή εικόνα των πραγματικών συνθηκών και των αντιλήψεων που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, προκειμένου να εξακριβώσει αν η επίμαχη στην κύρια δίκη ονομασία Bud μπορεί να χαρακτηριστεί ως απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προέλευσης και δεν έχει καταστεί έννοια γένους στο εν λόγω κράτος μέλος. Με βάση επίσης την εθνική νομοθεσία θα πρέπει το αιτούν δικαστήριο, εφόσον κρίνει αναγκαίο να διατάξει τη διεξαγωγή δημοσκόπησης, να προσδιορίσει, ενόψει των εξακριβώσεων αυτών, το ποσοστό των καταναλωτών που θα θεωρούσε αρκούντως σημαντικό.**

— **Το άρθρο 30 ΕΚ δεν επιβάλλει καμία συγκεκριμένη προϋπόθεση ως προς την ποιότητα και τη διάρκεια της χρήσης μιας ονομασίας στο κράτος μέλος προέλευσης, προκειμένου η προστασία της να είναι δικαιολογημένη σύμφωνα με το άρθρο αυτό. Το ζήτημα αν ισχύει κάποια τέτοια προϋπόθεση στην υπόθεση της κύριας δίκης πρέπει να επιλυθεί από το αιτούν δικαστήριο με βάση την εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία, και ειδικότερα το καθεστώς προστασίας που προβλέπουν οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης διμερείς συνθήκες.**

2) Το κοινοτικό καθεστώς προστασίας που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΚ) 510/2006 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2006, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων, έχει αποκλειστικό χαρακτήρα, πράγμα που σημαίνει ότι ο κανονισμός αυτός απαγορεύει την εφαρμογή του καθεστώτος προστασίας που προκύπτει από συνθήκες οι οποίες δεσμεύουν δύο κράτη μέλη, όπως είναι οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης διμερείς συνθήκες, και που παρέχει σε μια ονομασία, η οποία αναγνωρίζεται από τη νομοθεσία ενός κράτους μέλους ως ονομασία προέλευσης, προστασία σε άλλο κράτος μέλος, εντός του οποίου προβάλλεται η αξίωση προστασίας, εφόσον για την ονομασία προέλευσης αυτή δεν έχει υποβληθεί αίτηση καταχώρισης δυνάμει του εν λόγω κανονισμού.

(υπογραφές)